

John Rafles

SERIE

* NIEUWE AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN-INBREKER *

Nr 1 **RAFLES ROLT DE GANGSTERS**

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 37 cent

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

RAFLES ROLT DE GANGSTERS

EERSTE HOOFDSTUK.

Inspecteur Marlowe doet een onthulling.

Het ongelooflijke gebeurt soms, en niemand zou ooit kunnen vermoeden, dat een vriend, die hij zo pas in volle gezondheid de hand heeft gereikt tot afscheid, enkele minuten later tot het rijk der doden behoort.

Zo zou geen enkel der in de afdeling van hoofdinspecteur Slowgate aanwezige leden van Scotland-Yard hebben kunnen geloven, dat ze vandaag voor de laatste maal met hun vriend en medewerker inspecteur Marlowe een gesprek voerden. Niemand zou het hebben durven geloven, dat de sympathieke inspecteur maar enkele uren meer te leven had — en zeker niet, dat men van zijn lichaam slechts twee half verbrande voeten zou terug gevonden hebben. Zoals de lezer weet was bedoelde inspecteur Marlowe een der knapste detectiven van Scotland-Yard en het mag wel als een buitengewoon feit vermeld worden dat hij er voor een paar maanden in geslaagd was, John Rafles, de gentleman inbreker te ontmaskeren. Weliswaar was Rafles de inspecteur te slim af geweest en had hij hem door de diefstal van een reusachtige diamant, die de tulband van de

Maharadja van Galipur versierde tijdens een gemaskerd bal, ingericht door de Comte de Brésillac, bewezen dat hij, John Rafles nog altijd behendiger was, doch de gentleman inbreker had het geraadzaam geoordeeld voor enige tijd uit Londen te verdwijnen.

Inspecteur Marlowe, die zijn weddenschap tegen Rafles verloren had, en die ootmoedig voor zichzelf bekend had, dat hij de duimen had moeten leggen tegen zijn geroutineerd en vermetel tegenstander, had tot hertoe zijn belofte gehouden, en niemand ook maar een wenk gegeven, die de ware identiteit van Rafles aan het licht kon brengen. Hij was er innig en vast van overtuigd geweest, dat de gentleman-inbreker zou terugkeren en het was zijn grootste verlangen nogmaals tegenover John Rafles in het strijdperk te mogen treden en hem definitief te kunnen overwinnen.

En, naar de verklaringen die hij vandaag in staat was af te leggen, zag het er naar uit dat de grote onbekende, die voor Marlowe tenslotte geen onbekende was, de vermetel-

heid zo ver had gedreven dat hij opnieuw zijn intrek had genomen te Londen, zelfs het feit dat Rafles, de zogenaamde Lord Aberdeen onder een of andere gedaante een nieuwe activiteit in de omstreken had ingezet, was voor de inspecteur aan geen enkele twijfel onderhevig.

Marlowe maakte zijn opwachting bij hoofdinspecteur Slowgate, die er woedend uitzag en door de kamer ijsbeerde.

— Jij hebt nooit geloofd dat Rafles bestond. Voor jou waren alle verhalen die over hem de ronde deden slechts sprookjes. Maar ik beweer dat de diefstallen ten huize van de juwelier Wording en deze bij de Mammoth Manufacturing Company het werk zijn van John Rafles.

— Bewijzen, jonge man. Bewijzen...

— Bewijzen, bezit ik nog niet. Maar niemand anders dan John Rafles is in staat op één nacht twee inbraken te doen in de omgeving van West-End en zeker niet waar zulke scherpe bewaking bestaat als in de Mammoth manufacturing Company.

De hoofdinspecteur lachte, en zijn lach was niet van alle venijn ontdaan.

— Dus, volgens jou zijn beide diefstallen door een en dezelfde persoon of door dezelfde personen uitgevoerd. Haha... ik zal nou niet beweren dat wat jij daar zegt absoluut onmogelijk is, maar toch is het mijns inziens uitgesloten, dat de gebeurtenissen zich aldus voorgedaan hebben.

— Uitgesloten? Mijn instinct zegt mij dat Rafles na een maandenlange afwezigheid opnieuw in Londen is verschenen, en dat wij over weinige dagen van stoutmoedige overvallen zullen horen.

— Marlowe, onderbrak de hoofdinspecteur zijn ondergeschikte, ik heb je maar een zaak te zeggen. Stel al die onzin, die slechts uit je fantasierijke verbeelding gesproken is terzijde, en baseer je op de werkelijkheid. Alle achtung voor je schrandereid maar je moet je leren aanpassen. En, voegde hij er een beetje hatelijk aan toe, ik hoop maar dat de historie van de Maharadja van Galipur geen navolging vindt. Ik zou het voor jou heel jammer vinden mij voor een tweede maal verplicht te zien, je op nonactiviteit te

stellen. Marlowe bezag zijn baas met een verontwaardigde minachting. Hij stond op het punt een verwensing te uiten, toen iemand op de deur tikte, en zonder antwoord af te wachten het vertrek binnentrad. De binnentredende stapte op hoofdinspecteur Slowgate toe en overhandigde deze een verslag.

— Zaak Conwitch, zei hij kortweg.

Slowgate schoof het verslag met een verveeld gebaar van zich af.

— Volgende maal aan de deur wachten tot ik roep, Bratford, merkte hij op, je kan gaan, zo gauw ik het verslag doorgezien heb zal ik je bellen.

Bratford bracht even zijn hand in de hoogte ten teken van nonchalante groet en maakte rechtsomkeer.

— Hoe gaat het? Alles goed ja? vroeg hij innemend aan Marlowe. Loop je soms een eindje mee?

Marlowe keek even naar inspecteur Slowgate die nijdassig de telefoon opnam en met zijn andere hand aan zijn ondergeschikte te verstaan gaf dat hij mocht gaan.

— Hij ziet er alles behalve goedgehumt uit, de baas, merkte Bratford op, nadat de beide mannen Slowgate's bureau hadden verlaten en naast elkaar de lange gang die naar de tweede verdieping voerde, doorliepen.

Marlowe bleef voor één der vensters die op een der binnenkoertjes van het gebouw van Scotland-Yard uitgeven, staan. Hij trommelde traag met zijn vingers op het glas en keek verstolen naar zijn metgezel die blijkbaar een verklaring van hem verwachtte.

Bratford was nog betrekkelijk jong, ongeveer dertig jaar. Na den wapenstilstand van 1945 had hij direct zijn baantje van privé-detective opgegeven om in dienst te treden van Scotland-Yard, waar hij hoopte carrière te zullen maken. Gedurende de oorlog met Duitsland was hij als geheim agent werkzaam geweest in de neutrale landen, nu eens Zweden, dan weer Spanje. Zijn onverschrokken houding en zijn scherppe speurzinn hadden tot de ontmaskering van menig vijandig spion geleid. Bij de Scotland-Yard had Slowgate onder wiens leiding hij stond hem belast met verschillende zwaardere opdrachten. Tijdens de drie maanden gedwon-

gen rust die Slowgate Marlowe, na diens mislukking had opgelegd, werd Bratford belast met de zaken die anders door Marlowe werden opgeknapt. Dit had er toe geleid dat Bratford en Marlowe, die tot op dat ogenblik als vreemden tegenover elkaar stonden, vrienden waren geworden. Bratford had zich meer dan eens tot Marlowe gewend om raad en inlichting, doch weldra bleek het dat beide mannen even schrandere waren en van elkaar weinig of niets te leren hadden en dat ze omzeggens dezelfde methodes volgden.

Nochtans had Marlowe tegenover zijn vriend Bratford weinig losgelaten over John Rafles. Hij had er tot hiertoe de voorkeur aan gegeven over deze figuur zo niet het volkomen stilzwijgen te bewaren dan toch slechts sporadisch een en ander te openbaren. Doch nu hij er in den grond van zijn hart vast van overtuigd was, dat Rafles opnieuw was opgedoken en daar Bratford belast was geworden met het onderzoek over de zaak van de juwelendiefstal bij Wording en Company op West-End, had Marlowe besloten zijn vriend over de figuur van Rafles te spreken, hem op zijn hoede te stellen en samen met hem een bijzonder onderzoek in te stellen.

— Bratford, zei Marlowe eindelijk, zou jij het durven opnemen tegen John Rafles ?

— John Rafles...

— Juist...

— John Rafles bestaat dus werkelijk en is dus niet, zoals Slowgate meent een zinnebeeldige figuur, waarachter vele speurders hun mislukking verbergen.

— Ja, Rafles bestaat werkelijk en ik durf getuigen dat hij de meest onverschrokken inbreker is die ooit geleefd heeft.

— Indien ik mij goed herinner, was hij het die volgens jouw bewering de beroemde juwelen van Lady Chatterwick heeft gestolen en die eveneens die affaire van de Maharadja op zijn actief heeft.

— Inderdaad, zei Marlowe ernstig. Hij was het.

— Eigenlijk merkwaardig, dat iemand die over zulke gaven beschikt als hij, zijn talent niet gebruikt voor andere doeleinden. Hij is,

geloof ik, een specialist op het gebied van de techniek en de wetenschap.

Marlowe glimlachte even om de naieve wijze waarop zijn vriend die vraag stelde.

— Indien jij Rafles moest kennen zoals ik, je zou nog meer verwonderd zijn, hij is een uiterst gevaarlijk man. Hij is niet alleen een specialist op het gebied der electriciteit, scheikunde, en andere takken van de wetenschap, doch hij is op de hoogte van de meest moderne uitvindingen, en ik twijfel er niet aan dat hij zelfs de hedendaagse wetenschap op vele punten vooruit loopt.

Marlowe sloeg aandachtig de reflexen van zijn medewerker gade. Hij wilde zich overtuigen dat Bratford geloofde in zijn woorden.

— Ik heb het je trouwens vroeger nog laten doorschemeren : John Rafles werkt volgens een buitengewone methode. Soms verdwijnt hij, geheel onverwacht, om even onverwacht terug op te duiken en een slag te slaan, die menig bendevoofd van genoegen in de handen zou doen wrijven. En wat hem bijzonder gevaarlijk maakt is dat hij niet alleen onder alle mogelijke vermommingen optreedt, — zijn rijkdom en zijn ontwikkeling laten hem toe steeds in de hoogste kringen te verkeren en zich aldus op de doeltreffenste manier te camoufleren — maar steeds opnieuw stelt hij ons voor nieuwe problemen. En je kan er van opaan, dat, indien hij een tijdje non-actief is geweest, hij op een of andere uitvinding heeft zitten broeien en nieuwe, onvoorziene resultaten heeft bereikt. Weet jij bijvoorbeeld dat Rafles zelfs met het gebruik der atoomenergie vertrouwd is ?

Bratford keek Marlowe ongelovig aan. Je kon het hem wel aanzien dat hij wel geloofde in de vermetele behendigheid van Rafles als inbreker maar dat hij er niet zo van overtuigd was dat deze reeds gebruik maakte van uitvindingen, waarop de wetenschap voorlopig nog slechts experimenteerde. Marlowe was deze aarzeling niet ontgaan en glimlachend vervolgde hij :

— Het is klaarblijkend dat Rafles over een geheim laboratorium beschikt en ik geloof ernstig dat vele geleerden aardig zouden opkijken, zo zij een blik konden wer-

pen in die werkplaats. Daarenboven is Rafles lichamelijk zeer sterk en krachtig gebouwd. Tevens beschikt hij over een paar medewerkers die al zijn ze veel minder gevaarlijk dan hun meester, in ieder geval zo behendig en te duchten zijn als de gevaarlijkste leden van de bende van de Green Cross of deze van Goldman. En je weet zo goed als ik dat wij van deze bende bitter weinig leden kunnen knippen. Hun faam is even groot als deze der knapste Amerikaanse gansters. Hier brak Marlowe plotseling zijn redenering af. Een paar oogenblikken keek hij stilzwijgend voor zich uit en het klonk bijna als een verontschuldiging toen hij zegde :

— Ik kon er niet aan weerstaan aan jou over Rafles te spreken, Bratford. Ik weet wie hij is, ik ken hem. En geloof me, de inbraken die verleden week gepleegd werden en waarvan wij tot hiertoe vruchteloos naar het spoor van de daders hebben gezocht is het werk van Rafles.

— Marlowe !

Bratford bekeek zijn medewerker weifelend. Hij klemde zijn tanden in zijn onderlip en het zag er naar uit alsof hij de vraag die hem op de tong lag niet durfde stellen. Doch de manier waarop Marlowe hem met een blik aanmoedigde, deed Bradford besluiten de vraag te stellen waarover hij zonder dat Marlowe het vermoedde, reeds verscheidene weken nadacht.

— Marlowe, zeg eens eerlijk, ken jij Rafles. Weet je wie hij is ?

— Ja antwoordde Marlowe. Ik ken Rafles persoonlijk. De gebeurtenissen, die er zo fataal toe geleid hebben dat Slowgate

mij voor drie maand op non-activiteit stelde, iets wat ik dezen man nooit meer zal vergeven, zijn voor mij de gelegenheid geweest om Rafles te ontmaskeren.

— Maar waarom...?

— Ik begrijp wat je wil vragen, onderbrak Marlowe zijn medewerker. Waarom heb je Rafles dan niet ingepikt ? Denk niet dat dit zo gemakkelijk is, Bratford. Rafles was mij nog altijd de meester. Ik ben erin geloopt, naief, als een kind. Doch ik hoop revanche te kunnen nemen.

— Waarom heb je niet geopenbaard wie Rafles was, Marlowe ? Je weet dat het een hopeloze strijd is, als je alleen tegen zulk een type staat.

— Bratford, onthou wat ik je zeggen zal. Rafles is een eerlijk en nederig mensch, en vooral hij houdt van fair-play. Zo iedereen mag je niet met de gewone, brutale, gemene knepen van het detectieve vak bevechten. Je mag je alleen verdedigen met de wapens waarmee je aangevallen wordt. Dat is een moreele wet die je niet met de voeten kan treden...

Marlowe keek op zijn armbandhorloge, die tien minuten voor een aanwees.

—Het is tijd dat ik ga, Bratford. Wij zien elkaar nog wel deze week. Denk eens na over wat ik je van Rafles verteld heb. Er komt een tijd dat jij ook tegenover hem zult staan, zei Marlowe terwijl hij Bratford de hand drukte. Tot kijks.

De inspecteur verliet het gebouw van Scotland Yard. Het was de laatste maal dat zijn medewerkers hem gezien hadden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De moord op Marlowe.

Inspecteur Marlowe was niet zo gehaast als den lezer zou kunnen vermoeden. Integendeel. Nu hij geloofde dat Rafles opnieuw in het strijdperk was getreden, voelde hij behoefte aan overweging.

Hij wandelde schijnbaar rustig langs verscheidene grote, met sombere huizen bebouwde avenue's die in tegenstelling met de drukste wijken van Londen een eenzaam en verlaten uitzicht vertoonden. Terwijl Marlowe naar Regents-Park stapte was zijn geest nochtans vervuld met vele vragen. De zekerheid dat zijn ouden vriend Lord Aberdean nu in een andere vermomming rondliep en hem opnieuw de pest zou aandoen, had de inspecteur in verwarring gebracht. Want welkende hij Rafles en diens helpers, hij veronderstelde dat hun physionomie hen vandaag of morgen zou verraden, maar anderzijds was hij overtuigd van de ingenieuze invallen van den gentleman inbreker, van te durven hopen dat zich voor hem een spoedige gelegenheid in dien zin zou voordoen.

Marlowe was Regents Park genaderd. Hij liep in een der prachtige dreven die majestatisch tussen de eeuwenoude bomen en fris struikgewas een vleugje late Herfstzon opving.

Eensklaps hield Marlowe den pas in. Zijn blik richtte zich op de gestroomlijnde, moderne Plymouth-wagen. Deze auto stond op ongeveer vijftig meter van Marlowe, in de gelijklopende avenue, die Regents Park langs de Westkant begrensd. Achter het stuurwiel, zat een forse, groot gebouwde kerel, hij droeg voor zover Marlowe bemerken kon een gewoon ledere overjas en een chauffeurspet. Indien zijn ogen hem niet bedrogen zat de man, die schijnbaar een krant las, gespannen te turen in het spiegelkje, dat aan de buitenkant van de wagen was aangebracht. Het was deze spiegel die de aandacht

van Marlowe getrokken had. De chauffeur, niet vermoedend dat iemand hem kon zien van uit het park, waarin inderdaad zeer weinig mensen wandelden, had bij middel van een knop, die zich in zijn stuurplaats bevond, de spiegel enkele centimeters hoger geschoven. Dit had voor gevolg dat de zonnestralen, die slechts het bovengedeelte van de voiture beschenen, ook gedeeltelijk op de spiegel vielen en aldus een schittering teweegbrachten. Marlowe had deze schittering zien ontstaan en zijn instinct beval hem op zijn hoede te zijn. Hij bedacht enige ogenblikken op welke wijze hij zo onopvallend mogelijk meer in de nabijheid van de stilstaande wagen zou geraken. Op het ogenblik waarop hij besloot de kleine dreef die enkele meters verder lag, in te slaan, om vooreerst het plaatnummer van de car te kunnen noteren, bemerkte hij een andere wagen, het was een grote blauwe Mercedes die, met een ongewone snelheid langs de avenue voorbij schoot. Marlowe wendde zich plots om en bracht automatisch zijn hand aan zijn revolver, die in zijn vestzak verborgen zat. Hij meende de auto herkend te hebben van het bendevoofd van de «Green Cross» en het feit dat de Plymouth een spiegelsignaal had gegeven, deed hem onmiddellijk een combinatie vermoeden. De twee of drie seconden die hij nodig had om de snelle Mercedes met zijn blik te volgen werden hem fataal. Twee bandieten sprongen uit het struikgewas te voorschijn en vooraleer Marlowe tijd had gevonden om te handelen en om hulp te roepen, had een der mannen hem neergeschoten. Het schot dat gelost was geworden uit een automatische revolver, voorzien van een geluidsdemper had slechts een licht gerucht veroorzaakt, een klik als van een klein hangslot dat geopend wordt. De kogel raakte Marlowe in het hart en hij viel loodzwaar op den grond neer.

— Vlug tast hem af, fluisterde een der schurken. Zijn metgezel boog zich over het lijk van Marlowe en fouilleerde behendig diens zakken. Hij stak de revolver van Marlowe op zich en overhandigde aan de andere bandiet, die nog steeds de automatische revolver in de hand hield en angstvallig speurde of niemand hun handeling gezien had, enkele brieven en de portefeuille die hij in het kostuum van de inspecteur van Scotland Yard vond.

— 't Is alles, bevestigde hij aan zijn metgezel, die het lijk in het struikgewas sleurde.

— All Right... opgepast...

De bandiet die deze woorden uitgesproken had richtte een ongewoon wapen op het lichaam van Marlowe. Het was op het eerste zicht een gewone automatische revolver van zwaar kaliber. Nochtans bestond een grondig verschil. Het wapen was voorzien van een dubbele loop en de kolf was twemaal zo volumineus als bij een gewone revolver. De bandiet plaatste de loop van het wapen, dat van een geluidsdemper voorzien was, op het lichaam van Marlowe, in de maagstreek, en het was hem aan te zien dat hij nerveus was. Zijn adamsappel bewoog zich in zijn keel en zijn blikken loerden angstvallig in de omgeving. Zijn aarzeling was slechts van korten duur. Onmiddellijk nadat hij het schot gelost had sprongen de twee bandieten terzijde. Zij verdoken zich achter het struikgewas.

Uit het lichaam van Marlowe steeg een zwarten rook op, eerst in kleine wolkjes, als van een sigaretteneindje dat ligt uit te vonden, nadien met volle gulpen.

Na een dertigtal seconden was de rookwolk zo dik geworden dat ze bijna het hele lichaam van Marlowe omhulde.

De twee schurken lachten even tegen elkaar.

De rook was nog dikker geworden en vuil, en hij verspreidde een enigszins hinderende reuk. Wat nooit iemand had durven vermoeden greep hier plaats. Het lichaam van inspecteur Marlowe ontbond zich enige seconden na zijn dood. De kogel, of het projectiel waarmede de bandiet op hem had geschoten, nadat hij reeds vermoord ter aarde lag, bevatte een geheime stof die zo sterk was dat

zij een lichaam in weinige seconden tijds kon ontbinden. De rook verminderde geleidelijk, en er werd op de plaats waar het lijk van Marlowe gelegen had een uitholling in de aarde zichtbaar.

— Het wordt tijd, Ted, verklaarde de ene bandiet. Wij kunnen een fijn verslag opmaken. Waarvan heb je schrik, vroeg hij, toen hij bemerkte hoe zijn metgezel beefde.

— Ik heb geen schrik, protesteerde de andere, terwijl hij moeite deed om moedig te schijnen. Maar het wordt tijd dat wij heen gaan.

— Inderdaad, stemde de andere in, het wordt tijd.

De twee bandieten vluchtten omzichtig weg. Zij waren pas in hun auto, de blauwe Mercedes die Marlowe had zien voorbijsnelen wachtte de schurken op, toen van de inspecteur niets meer overbleef dan de twee voeten, die half verbrand naast den vorm van zijn lichaam dat in de gedeeltelijk verbrande aarde als getekend stond.

De chauffeur van de Plymouth had tussen de bomen een donkere wolk bemerkt. Hij aarzelde of hij zijn car zou verlaten om de oorzaak van deze rook op te zoeken ofwel of hij getrouw aan de bevelen van zijn meester op zijn post zou blijven. Terwijl hij aldus nadacht kwam het de chauffeur in ieder geval vreemd voor dat in het park brand zou kunnen ontstaan zijn. En nog meer eigenaardig vond hij het, dat hij niemand in de omgeving van de rook bemerkte. Hij had voor een minuut inspecteur Marlowe zien voorbij stappen in de dreef. Deze moest dus volgens zijn berekening de brand indien deze rook van brand afkomstig was, bemerkt hebben. En daar het hem niet ontgaan was dat Marlowe de volgende dreef, waar hij vanuit zijn auto een goed zicht had, niet had bereikt, en niet onmiddellijk alarm had geroepen, besloot de chauffeur uiteindelijk zijn wagen te verlaten en de oorzaak van den brand op te sporen, dit in tegenstrijd met de bevelen die zijn meester hem gegeven had, vooraleer hij was uitgestapt en verdwenen in een van de prachtige herenhuizen aan de overkant van de avenue. De chauffeur liep een twintigtal meter verder, sloeg dan een der dreven in, waarvan het ijzeren hek open stond en speedde zich

naar de plaats waar hij de rook had bemerkt. Wat hij daar zag deed zijn haren ten berge rijzen. Hij was anders van geen klein gerucht vervaard, doch bij den aanblik van de put in den weg en de twee schoenen waaruit nog juist een stomp vleesch te voorschijn kwam, deed hem griezelen. Doch spoedig herwon hij zijn evenwicht, hij zag vlug rond of hij de dader van deze verschrikkelijke aanslag niet zag vluchten. In het park was geen beweging te zien. Maar plots draaide de blauwe Mercedes die hem voor enkele minuten was voorbij gesneld, uit een der dreven en joeg enige seconden nadien met een snelheid van meer dan honderd kilometers per uur langs de Avenue.

De chauffeur liep doorheen het struikgewas en wipte over het ijzeren hek dat het park van de Avenue scheidde. Zonder om-

zien liep hij naar het huis waar zijn meester was afgestapt, schelde aan en vroeg ongeduldig aan de huisknecht om onmiddellijk deze te roepen. Na korte tijd kwam een slank man, die wel rond de vijftig moest zijn, doch er minstens tien jaar jonger uit zag uit het salon van Sir Henry gestapt.

De chauffeur fluisterde hem geheimzinnig en gejaagd enige woorden in het oor. De heer fronste de wenkbrauwen, dacht een ogenblik na, dan beval hij :

— Vertrek onmiddellijk en wacht mij thuis op.

— O.K.

Enige seconden later startte de Plymouth en vertrok naar het adres van zijn eigenaar op de Taton Square.

DERDE HOOFDSTUK.

Scotland-Yard zoekt de Moordenaar.

Zoals begrijpelijk, was de ontzetting op Scotland Yard groot, toen de diensten de verdwijning van Marlowe hadden vastgesteld. Voor elkeen was deze moord een verschrikkelijk bewijs dat de bandieten, die tot hiertoe wel onder elkaar eens een brutale afrekening maakten, hun non-activiteit tegenover de speurders lieten varen en dat zij, in plaats van dezès pogingen tot ontmaskering te ontwijken, zonder aarzelen tot den aanval overgingen en zoals het bleek uit den moord op Marlowe, niet terugdeinsden voor de ergste misdaad. Want het liet bijna geen twijfel dat Marlowe verraderlijk vermoord was geworden. Bratford die zich met het onderzoek bezighield had niet het minste spoor van gevecht gevonden. Wel had hij vastgesteld dat de bandieten zich in het struikgewas hadden verborgen gehouden en hij kon hun voetsporen volgen tot in de hoofddreef van het park. Daar ontdekte hij de indrukken van een auto, doch verder aan de uitgang van de Avenue verloor hij het spoor. Het was in ieder geval een geheimzinnige gebeurtenis. Niet alleen de reden waarom Marlowe als slachtoffer uitgekozen werd, maar vooral de wijze waarop men hem had doen verdwijnen. Tevens was er nog een onbegrijpelijke zijde aan dit geval : Scotland Yard was namelijk om één uur vijftien telefonisch verwittigd geworden van de moord op Marlowe. Er bestonden hiervoor twee mogelijkheden: ofwel hadden de daders hun vermetelheid zo ver gedreven de politie in te lichten, ofwel had een onbekend personage de moord zien gebeuren, had de Yard verwittigd om onmiddellijk te kunnen optreden, maar wenste persoonlijk om bepaalde redenen onbekend te blijven.

Bratford wist werkelijk niet wat van deze situatie te denken en het hoeft geen betoog, dat hij de achtenveertig uren dat hij reeds het onderzoek leidde geen ogenblik rust had

gekend en dat hij zich op zekere ogenblikken geheel teneergeslagen had gevoeld. Bij het vernemen van de moord op zijn vriend Marlowe had hij zwakke momenten gekend. Het duurde enige tijd vooraleer hij zijn emotie en verdriet kon bedwingen en in staat was alle aandacht aan de puzzle, die dit geval was, te schenken. Het lag trouwens voor de hand dat de oplossing van dit geval niet gemakkelijk zou te ontraadselen zijn. Eigenlijk was het verheugend dat de moord zo spoedig was ontdekt geworden. Zonder het telefonisch communiqué, zonder de twee halfverbrande voeten, die als bij wonder van het dode lichaam van Marlowe waren overgebleven zou het wellicht dagen, misschien weken geduurd hebben, vooraleer de politie het besluit had kunnen trekken dat Marlowe vermoord en verdwenen was.

Inspekteur Bratford was opgejaagd door de koortsachtige wil om de daders van deze lafhartige moord te ontmaskeren en aan te houden. Met een buitengewone ijver had hij alle mogelijke details bijeengegaard en toen hij in gedachten de revue liet passeren van de lieden die schuldig zouden kunnen zijn had zich in hem de idee vastgeankerend dat de grote onbekende, Rafles de schuldige moest zijn. De bekentenissen die Marlowe hem enige minuten voor zijn onverwachte dood had gedaan, verstevigden deze opvatting. En inspekteur Bratford zette zijn pogingen dan ook in die richting uit. Hij moest bewijzen vinden en uitvissen waar Rafles zich bevond. De mogelijkheid dat de een of andere bende zich op Marlowe gewroken had of hem de mond wilde snoeren daar hij teveel wist, kwam niet op in het hoofd van Bratford. Hij staarde zich blind op de idee die hem bezielde had en met verbeterden woede en een brutale strijdkracht was hij vast besloten Rafles en zijn medeplichtigen voor den moord op Marlowe te doen boeten.

Toen hij in het bureau van Hoofdinspekteur Slowgate trad, zat deze te studeren op de verslagen die over het geval Marlowe binnengekomen waren. De Hoofdinspekteur die eigenlijk nooit op goeden voet had gestaan met Marlowe en diens bedoelingen niet wilde begrijpen, en integendeel zijn ondergeschikte soms belachelijk maakte in de ogen van andere Inspekteurs was nochtans diep geschokt door de gebeurtenis die had plaatsgevonden. Nooit had hij gewenst dat Marlowe aan zulk verschrikkelijk einde zou gekomen zijn, en tenslotte bewees den moord die op zijn ondergeschikte gepleegd was, dat deze in de bandietenmiddens gevreest werd. Anderzijds trok hij uit dit voorval de nuchtere konklusie dat van nu af zelfs de politie niet meer vrij was van vervolgingen en dat hij in zijn hoedanigheid van Hoofdinspekteur elk uur van de dag gevaar liep, door de gangsters neergekogeld te worden. Dat Hoofdinspekteur Slowgate deze bespiegelingen voor waarheid geloofde was het bewijs dat hij ten eerste weinig moedig, en ten tweede zeer met zichzelf ingenomen was. Want geen enkele misdadiger was van Hoofdinspekteur Slowgate bevreesd. Ze kenden hem allen als een op de wet gestelde politiemann, die verschrikkelijk eng de plichten van zijn ondergeschikten afwoog, en die zichzelf in ruime mate vele rechten toebedeelde.

Zodra Hoofdinspekteur Slowgate Bradfort had bemerkt, legde hij de verslagen terzijde.

— Wel ? vroeg hij. Hoever staat het onderzoek ?

— Het is een geheimzinnig geval, Hoofdinspekteur en ik geloof dat het moeite en strijd zal kosten om de daders te vinden.

— Bratford, hernam Slowgate het woord, het mag mij kosten wat het wil, doch wij moeten de daders vinden. Jij, zowel als ik, zullen beseffen dat dergelijke voorgaanden, indien ze ongestraft blijven, dikwijls navolging zullen vinden. En het zou al te belachelijk schijnen indien de Scotland-Yard, die door heel de wereld als een knappe speurdersorganisatie bekend staat er niet moest in gelukken de moordenaars van een harer leden te ontdekken.

— Inderdaad, Hoofdinspekteur, het zou belachelijk zijn.

— Ben je nog gevorderd met de opzoekingen ?

— Weinig, bekende Bratford, die zich op een stoel liet neerploffen en nonchalant zijn hoed op het bureau van Hoofdinspekteur Slowgate neergooide. De agent die belast is met de bewaking van de Islington Avenue, aan het park, herinnert zich twee auto's gezien te hebben die zich door hun snelheid van de meest andere onderscheidden.

— Merkwaardig...

— De ene was een blauwe Mercedes die met ongewone snelheid in de richting van Holloway reed. Doordat hij van achter den hoek draaide was de agent verrast en kon zich niet herinneren hoeveel personen in de auto zaten. De tweede auto, die slechts een paar minuten later voorbijreed en dezelfde richting insloeg was een gestroomlijnde Plymouth. In deze wagen die ook aan een tamelijk hoge snelheid reed zat enkel de chauffeur. De agent herinnerde zich het nummer van deze auto, maar na onderzoek is gebleken dat het nummer vals was.

— En verder heeft niemand het spoor kunnen volgen ?

— Niemand.

— Volgens de verslagen van de agenten die zich op de grote weg naar Holloway bevonden, werd geen enkele der twee auto's daar opgemerkt.

— Ik vraag mij af, zei Inspekteur Slowgate nadenkend, hoe het mogelijk is dat geen van beide auto's door geen enkel ander agent opgemerkt zijn en in welke verhouding de inzittenden van beide wagens zich tot elkander bevonden.

— De mogelijkheid bestaat dat beide wagens aan de misdadigers toebehooren, maar het is niet uitgesloten dat een der twee wagens helemaal vreemd is aan de vlucht der bandieten. Het is in ieder geval eigenaardig, redeneerde Bratford verder, dat de gestroomlijnde car, waaraan eigenlijk niets opvallend was, een vals plaatnummer droeg en anderzijds zou het onbegrijpelijk zijn dat de blauwe Mercedes met abnormale snelheid voorbijvloog, indien de inzittenden niet bij de moord betrokken waren. Want ik acht het helemaal uitgesloten dat bij toeval ongeveer op het uur van de moord, een wagen langs het Regents Park snelt, die om speciale redenen een hoge snelheid moest ontwikkelen.

— Is het signalement van beide wagens doorgegeven ? vroeg Inspekteur Slowgate.

— Ja, maar ik meen dat wij weinig kans hebben een der wagens te vinden, indien ze werkelijk aan de daders toebehoren.

— Bratford, zei Hoofdinspekteur Slowgate, aan het gesprek plots een andere wending gevend, ik heb je belast met het onderzoek in deze zaak, omdat ik weet dat je over buitengewone speurderscapaciteiten beschikt en omdat Marlowe je vriend was. Leid het onderzoek naar goedgevonden, maar ik wil dat je een resultaat bereikt.

Er heerste enige ogenblikken stilzwijgen tussen beide mannen. Slowgate was opgestaan en stond met de handen in zijn vestzakken, terwijl hij aandachtig zijn ondergeschikte aanschouwde, die als in een harde tweestrijd stond.

— Scheelt er iets, Bratford ?

Bratford keek aarzelend naar zijn overste. Het scheen alsof hij niet verlangde te bekenen wat in hem omging, maar in zijn houding, die door de vermoedenis der laatste acht en veertig uren minder energiek was dan gewoonlijk, zag men hoe stilaan in hem de aarzeling weggleed. Plots keek hij in de ogen van de Hoofdinspekteur, in zijn blik gloeide iets als een vuur, dat onmedogend naar vernieling zoekt.

— Hoofdinspekteur, wist jij dat Marlowe Rafles ontmaskerd heeft ?

— Marlowe, Rafles ontmaskerd, herhaalde Slowgate die door de onverwachte vraag van Bratford uit zijn evenwicht was gerukt.

— Ja, herbegon Bratford, vooraleer Marlowe op de dag dat hij vermoord is geworden van mij afscheid nam, heeft hij mij gesproken van John Rafles.

En Bratford gaf een relaas van het gesprek dat zich tussen hem en zijn vriend had voorgedaan ! Hoofdinspekteur Slowgate, die zoals den lezer weet immer weinig aandacht had geschonken aan de geheimzinnige figuur van Rafles, en die tot hiertoe nog altijd gemeend had dat Marlowe hem met het Rafles-sprookje in slaap wou sussen, begon plots te beven. Rafles had voor enige maanden de stoutmoedigheid gehad om in zijn bureau door te dringen. Wel had Marlowe

hem kunnen gevangen nemen, doch was uit zijn cel ontvlucht en had aldus blijk gegeven van een even grote beroepskennis als onverschrokkenheid. En waarlijk, nu hij hoorde van Bratford wat Marlowe hem omtrent Rafles had geopenbaard, begon de hoofdinspekteur te geloven in het bestaan en in de verschrikkelijke mogelijkheden waarover de geheimzinnige onbekende inbreker beschikte.

— En jij besluit dus uit hetgeen de betreurde Marlowe je verteld heeft, dat Rafles in deze moord betrokken is ?

— Ik twijfel er niet meer aan, Marlowe beweerde dat Rafles een eerlijk en bescheiden man was, iemand die hield van fair play. Doch na al de gegevens die ik in handen heb, kom ik tot de konklusie dat enkel Rafles of zijn helpers er belang bij hadden dat Marlowe verdween. Hij alleen kende hun persoonlijkheid, en zij waren er van overtuigd dat onze vriend hen vandaag of morgen op het lijf zou gelopen hebben. Daarenboven is, volgens de mening der deskundigen de ontbinding van het lichaam van Marlowe toe te schrijven aan een onbekende stof, die nauw in verband staat met de atoomenergie. Ze vermoeden dat door de splitsing der atomen, de stof in het lichaam zich ontbonden heeft. En heeft Marlowe niet zelf bekend dat Rafles inbraken pleegde bij middel van atoomenergie en in die tak, de wetenschap is voorbijgestoken ?

— Maar ik begrijp niet, onderbrak Slowgate zijn ondergeschikte, ik begrijp niet waarom Marlowe nooit de identiteit van Rafles bekend heeft gemaakt. Hij zou daar alle belang bij gehad hebben...

— Het was waarschijnlijk een kwestie van fair play, Hoofdinspekteur. Marlowe had voorlopig het pleit verloren. En hij heeft zeker gehoopt definitief Rafles te kunnen overwinnen.

Hoofdinspekteur Slowgate kon zich nog juist weerhouden het woord «idiot» uit te spreken. Hij vond het werkelijk dwaas van Marlowe zijn ontdekking verzwegen te hebben, maar met al de ijdelheid die hem, zoals vele politiehoofden kenmerkte, kon hij zijn eigen begrensdheid niet zien en hij vergat dat, indien Marlowe ooit met zulke bekenenis was afgekomen, hij hem eenvoudig

niet zou geloofd hebben, ofwel hem zou verweten hebben voor een bijgelovig ventje. Doch de herinnering aan de dode, en het besef dat zijn ondergeschikte tenslotte een slachtoffer was van zijn plicht, deden hem zoals gezegd tijdig een verwensing weerhouden. Hij besloot een einde te stellen aan het onderhoud met Inspekteur Bratford, om rustig te kunnen nadenken en zich persoonlijk in te laten met de voorzorgsmaatregelen die, in afwachting van de aanhouding van de moordenaar van Marlowe, moesten getroffen worden om de bijzonderste leden van Scotland Yard tegen verdere moordpogingen te vrijwaren.

— Rust enkele uren, Bratford, je hebt geloof ik, de laatste twee dagen nog geen rust genoten. Ik vertrouw volledig op je en breng de zaak tot een goed einde.

Hij stak de inspekteur de hand toe, drukte ze aanmoedigend. En terwijl Bratford aanstalten maakte om het bureau te verlaten, verzekerde Slowgate hem :

— En je kunt op alle denkbare hulp rekenen. Voor deze zaak heb ik alles over. Alles, hoor je, Bratford ?

Bratford knikte begrijpend en verliet het kantoor van zijn overste.

VIERDE HOOFDSTUK.

Rafles duikt weer op.

Niet ver van Hyde Park, in een der rijkemanshuizen van de Eaton Square bevonden zich, ongeveer op hetzelfde uur waarop Hoofdinspekteur Slowgate met inspekteur Bratford op de Scotland Yard het onderhoud voerden, dat wij zoeven hebben overgeschreven, twee mannen die in een soort studio een geanimeerd gesprek hielden.

Het studio was ingericht naast een sober ingerichte salon, in de kleinste kamer op het eerste verdiep en gaf een gezellige indruk. Naast een moderne acajou bureautafel, waarop enkele boeken, schrijfgerief en een plan van de stad Londen verspreid lagen, stonden in het kamertje welks breed venster zicht gaf op de straat, een eiken boekenkast, waarin vele wetenschappelijke werken gerijd stonden, twee stoelen in bruine eik en een fauteuil die overtrokken was met bruinlederend stof. Aan de muren, die niet behangen waren, doch geschilderd in een licht-kremekleur, waren een drietal schilderijen opgehangen : een bloemstruik van Montcelli, schitterend van kleur, en twee landschappen van Coro die getuigenis aflegden van de kunstkennis van de eigenaar.

De twee heren die zich in dit vertrek bevonden waren niemand minder dan, zoals de aandachtige lezer reeds zal vermoed hebben, John Rafles en zijn medewerker Charles Brent, die nadat ze door Marlowe ontmaskerd waren geworden tijdelijk uit de circulatie verdwenen waren en onder hun eigen werkelijke naam naar Afrika waren getogen. Het spreekt vanzelf dat, nu ze opnieuw in Londen hun intrek hadden genomen en tenslotte door het feit dat Marlowe hun identiteit kende, ze nog meer voorzichtig moesten zijn dan vroeger, niet onder dien naam konden terugkeren. Want alhoewel Rafles en zijn metgezellen alle sporen uit hun verleden hadden doen verdwijnen, toch zou het te gewaagd geweest zijn onder hun

respectievelijke namen van Sir Templar, Charles Houston (Brent) en James Parker (Handerson) in de registers der stad ingeschreven te worden. Alhoewel niemand argwaan zou koesteren zou de kleinste vergissing de politie op hun spoor brengen. En Sir Templar, die lange jaren onder den naam van Lord Aberdeen zijn ware identiteit had kunnen verbergen en de grote onbekende Rafles was gebleven — althans tot voor zijn ontmaskering door Marlowe — had er de voorkeur aan gegeven zich volledig valse papieren te verschaffen voor hem en zijn vrienden. En niemand op de bevolkingsregisters of van de speurdersdiensten zou ooit vermoed hebben dat Sir Thomas en de heren Charles Kent en James Brigham de zo gevreesde Rafles en zijn medewerkers waren.

John Rafles had om zeer speciale redenen de naam van Sir Thomas overgenomen. De echte Sir Thomas had steeds het huis, waarin de twee mannen nu woonden, gehuurd van een groot Londens huiseigenaar, en daar hij dikwijls op reis was betaalde hij slechts om de drie jaar de volledige huur voor de komende tijdspanne.

Deze Sir Thomas die ongetrouwd was en bijna steeds vergezeld was van een chauffeur en een zogenaamd privé-detective had gedurende lange jaren vele diplomatieke zendingen naar het Oosten en naar Afrika vervuld. Tijdens zijn verlof, of in de tijdspanne tussen zijn reizen bracht hij gewoonlijk zijn leven door in dit huis. En niemand was er dan ook over verwonderd dat na een afwezigheid van meer dan anderhalf jaar Sir Thomas opdook en zijn huis in beslag nam. Maar wat Rafles alleen wist was het grote geheim dat Sir Thomas, waarmede hij kennis gemaakt had tijdens een zijner tochten in Afrika, samen met zijn chauffeur, die tevens dienst deed als huisknecht door een wilde volksstam was vermoord geworden.

Daar Rafles en zijn vrienden de betrekkelijke rust die zij in Afrika genoten, moe waren, had de gentleman-inbreker onmiddellijk de kans aangegrepen. Hij had na de verdwijning van Sir Thomas onmiddellijk diens koffers geopend, had er al de papieren en identiteitsstukken die hem dienstig konden zijn op zak gestoken en om elk ander spoor uit te wissen, de klederen en de vulliezen van de vermoorde verbrand. Het feit dat Rafles ongeveer dezelfde physionomie had van Sir Thomas, droeg er toe bij dat het hem gemakkelijk viel door een eenvoudige grimace diens persoon bijna zonder verschil uit te beelden. Trouwens, hij moest niet vrezen vanwege vrienden of familieleden lastig gevallen te worden. Naar Sir Thomas hem verteld had was het wel vijftien jaren geleden dat hij iemand van zijn familie had ontmoet en zelfs op de ministeries was hij slechts door enkele mensen gekend. Daarbij kwam nog dat het absolute verlof dat Sir Thomas enige maanden voor zijn dood had aangevraagd was toegestaan, en Rafles had in zijn koffers dan ook de dokumenten daarvan gevonden. In dat opzicht was hij gerust, en hij veronderstelde voldoende waarborgen te bezitten om nooit onder die gedaante onmaskerd te worden. Wat zijn beide medewerkers Charles Kent en James Brigham betreft, diens papieren waren ook volledig in orde. James had de identiteitsbewijzen van de werkelijke chauffeur, die een genaturaliseerd Engelsman, van Amerikaanse afkomst bleek te zijn en ook voor Charles, de knappe medewerker van Rafles moest niet gevreesd worden. Deze beschikte namelijk over de papieren van een Engels ingenieur die als wees naar Nigeria getrokken, daar een natuurlijke dood gestorven was, tengevolge van de moeraskoorts. Deze ingenieur had waarschijnlijk redenen om onder een valse naam te leven, want eerst na zijn dood ontdekten de drie mannen die bij hem te gast waren geweest dat hij Charles Kent en niet Hardy had geheten, zoals hij zich in zijn rapporten voor de firma waarvoor hij werkte, noemde.

Hun vacantiereis naar Afrika had voor Rafles en zijn metgezellen dus mooie gelegenheden meegebracht en Rafles was iemand die van de kleinste omstandigheid in het leven gebruik maakte om zijn werkzaamheden te ontwikkelen.

Na de enkele maanden afwisseling die de

bossen en woestijnen van Afrika hen geboden hadden, waren Rafles en zijn vrienden dus besloten naar Londen terug te keren. Het ware wellicht minder gewaagd geweest zich op het Europees continent of in de Vereenigde-Staten te vestigen, doch Rafles ontweek nooit het gevaar. Hij realiseerde zich maar al te wel doch vooral zijn medewerkers waren beangstigd, dat Inspekteur Marlowe, die er eens in gelukt was hem te ontmaskeren na zekeren tijd hun nieuwe vermomming zou ontdekken. Doch, daar hij besloten had slechts korten tijd in Londen te vertoeven, en zijn werkterrein tot in Zuid-Amerika uit te breiden, aarzelde Rafles niet voor enige tijd de strijd tegen Scotland-Yard aan te binden. Londen was daarenboven een geschikt werkterrein voor hem, en vóór alles toch zegevierde in hem zijn gevoel van sportiviteit, dat het won op zijn neiging om alleen maar diefstallen te verrichten voor eigen welzijn. Hij wilde Marlowe nog een kans geven en hem in ieder opzicht op zijn hoede stellen. Tot hiertoe voelde hij zich nog altijd de sterkste en eigenlijk was het een plezante geschiedenis, in strijd te zijn met mensen die in alles trachten hun best te doen, maar die zich tenslotte zeer verwarde en tegenstrijdige voorstellingen maakten over de houding en de werkwijze van hun tegenstanders.

Doch, nu Marlowe vermoord was geworden en de veiligheid van Rafles en zijn medewerkers zo goed verzekerd was als vroeger, — want Sir Thomas twijfelde er niet aan dat Marlowe zijn belofte had gehouden en geen enkel woord had gelost over zijn ontmaskering van Lord Aberdeen — kreeg Rafles het gevoel dat hij tegenover deze mens, die steeds fair-play had gespeeld en die wel over bijzondere speurdersgaven beschikte een grote schuld had. Een gewoon, vulgair misdadiger zou verheugd geweest zijn om de verdwijning van een der bekwaamste inspektors van Scotland-Yard, doch Rafles bedroefde het enigzins dat een eerlijk tegenstander zoals Marlowe op zulke gruwelijke wijze aan zijn dood was gekomen. Indien hij het had kunnen vermoeden dat inspekteur Bratford, die met het onderzoek van die zaak belast was, en die in de toekomst zijn tegenstander zou worden, hem, Rafles, verdacht deze moord gepleegd te hebben en alle mogelijke netten uitwierp om de grote onbekende te vangen, zou Sir

Thomas wellicht verontwaardigd geweest zijn. Nu zon hij op het middel, om de daders van die aanslag op inspecteur Marlowe te ontdekken en hen aan de politie kenbaar te maken. Rafles had er steeds weinig voor gevoeld voor detective te spelen, doch deze misdaad wilde hij niet ongestraft laten. Dat het geen gemakkelijk spel zou zijn, de bedoelingen der misdadigers te achterhalen, daarvan was hij zeker. Maar niet de eerste maal was het, dat hij tegenover een bende in het krijt trad en al moest het hem het leven kosten, hij was bereid zijn tegenstander en oud-medewerker Marlowe — deze had tijdens den oorlog immer onder leiding van Lord Aberdeen samengewerkt in de Intelligence Service, — te wreken.

Doch laten wij terug keren tot het gesprek dat Sir Thomas, alias Rafles en zijn vriend Charles Kent voerden, en waarvan wij, door de noodzakelijke historiek over de zo gewaagde als onverwachte terugkeer van Rafles, afgeleid werden.

— Uit hetgeen je mij verteld hebt, zouden wij dus moeten besluiten dat James, de enige toeschouwer is geweest van de moord op Marlowe, meende Charles, die in de bruinledere fauteuil half zat weggedoken.

— Een toeschouwer is hij eigenlijk niet geweest, doch hij is de enige man die het lijk van Marlowe, 't is te zeggen, hetgeen nog van het lijk overbleef, heeft gezien, merkte Rafles, die achter de schrijftafel zat, op.

— Eigenlijk is het merkwaardig dat in een tijdspanne van tien minuten niemand de plaats van het onheil is voorbijgegaan en ook dat niemand buiten James den rook heeft bemerkt...

— Toch niet, riposteerde Rafles, Regents Parc is steeds weinig door het publiek als wandelmidden verkozen geworden. En vooral op het uur waarop deze moord gepleegd is, kort na de middag, ligt de hele omgeving verlaten. Dat niemand buiten James de rook gezien heeft, is een ongewoon toeval. Maar de plaats waarop den aanslag geschied is, is helemaal onzichtbaar, zowel van op de avenue als van in de wandeldreven.

— Maar hoe wist James, dat het slachtoffer Marlowe was ?

— Hij wist dit niet. Hij had bemerkt hoe op een bepaald oogenblik iemand in de dreef bleef staan en aandachtig onze auto bezag. Het struikgewas verhinderde James den man te identificeren. Eerst toen hij naast de overblijfselen van het slachtoffer stond herinnerde hij zich dat wij Marlowe waren voorbijgereden in de Regentstreet, slechts een paar honderd meter van de ingang van het park. Onmiddellijk combineerde hij de gebeurtenissen. Het feit dat iemand de indruk had gegeven de car te bespieden wekte in hem het vermoeden dat dit niemand anders dan Marlowe kon geweest zijn. Daarenboven toen hij mij vertelde dat hij geen enkel schot gehoord had, was ik er dadelijk zeker van, dat het slachtoffer Marlowe was, want hij was voor zover ik weet nooit gewapend met een geluidloze revolver en het was absoluut uitgesloten dat hijzelf gebruik zou gemaakt hebben van een geheim wapen.

Charles Kent volgde met spanning de redenering van Rafles. Deze vervolgde :

— Toen James mij mededeelde dat hij door het struikgewas was gelopen en over het hek gesprongen, heb ik hem onmiddellijk bevolen een omweg te maken en een telefoontje te geven aan Scotland-Yard en naar onze garage te rijden. Zo ik mij niet vergis heeft Scotland-Yard tot hier toe alleen een bericht gelanceerd over de geheimzinnige verdwijning van Marlowe, doch heeft angstvallig verzwegen dat hij vermoord is geworden en dat zijn lichaam ontbonden is. Begrijpelijk. De Yard heeft er alles bij te winnen, te doen alsof zij onwetend is. Ze speculeeren op de roekeloosheid der bandieten en je kan er van overtuigd wezen, dat een geweldig net over heel Londen is gespannen.

— Bestaat er geen gevaar dat wij verdacht worden doordat een der aan het park geposteerde agenten het plaatnummer van den wagen heeft opgenomen ? Er bollen op de middag zeer weinig voertuigen in de omgeving.

— Daarvan zullen wij geen last hebben. James had een vals nummer opgeschroefd. Wat mij meer bezorgd maakt is het feit dat James eerst heeft aangescheld bij Sir Henley. Maar ik geloof niet dat dit een agent is opgevallen, anders zou reeds een onderzoek in die richting begonnen zijn.

— Wat denk je nu te doen, Sir, vroeg Charles die ongeduldig was om het verder verloop der zaak. Heb je enig idee wie de dader zou kunnen zijn ?

— Bewijzen bezit ik niet, Charles, doch ik ben ervan overtuigd dat de schuldigen te zoeken zijn in de bende van de «Green Cross». James zou er op durven zweren hebben dat de blauwe Mercedes die hem tweemaal is voorbij gereden en de richting is ingeslagen naar Holloway, twee mannen vervoerden die hem niet onbekend voorkwamen. Toen de auto de eerste maal kwam aangebeld, hij kwam toen uit de tegenover gestelde richting, bevond zich in de car slechts één man, de chauffeur. James blijft beweren dat het Big Johnny is, de man met de samengetrokken bovenlip.

— Indien dit waar is zullen wij niet ver hoeven te zoeken, wierp Charles op.

— Misschien. Tot hiertoe weten wij nog niet waar zich de schuilplaats van de bende bevindt. Je weet toch dat de «Green Cross» zelden een half jaar in hetzelfde huis of in dezelfde wijk haar hoofdkwartier onderbrengt.

Rafles was opgestaan en wandelde tot voor het venster. Charles keek zijn meester aan en verzonk in gedachten. Na enige tijd van stilzwijgen, alleen het nerveuse tikken van een modern klein hangklokje, dat naast de bibliotheekkast aan den muur hing, was hoorbaar, wendde Sir Thomas zich opnieuw tot Charles.

— Ik vraag mij af waarom de bandieten juist Marlowe vermoord hebben en waarom zij hem als slachtoffer uitgekozen hebben om een nieuw wapen te beproeven.

Charles dacht enige ogenblikken gespannen na. Hij bezag even zijn vriend en plots alsof hij door een adder gestoken was sprong hij op.

— Wel, vroeg Sir Thomas, die moest glimlachen om de plotse beweging van Charles, wat scheelt er ?

— Luister Williame, je herinnert je dat ik, nadat wij enkele dagen in deze woning aangeland waren, een paar dagen werk heb gemaakt met het doorlezen en inzien van de Times, de News Chronicle en een paar an-

dere bladen.

— Om een beetje op de hoogte te blijven van de bijzonderste gebeurtenissen die in zekere takken van de maatschappij hebben plaats gevonden, stelde Sir Thomas vast.

— Juist, welnu de News Chronicle heeft een relaas geleverd over de aanhouding van Joe Hard, de bendeleider van de «Green Cross», alsook over deze van Miss Marion. Meer dan waarschijnlijk heeft Marlowe de putch tegen die bende geleid en geldt het hier een louter wraak vanwege de bandieten.

— En, vervolgde Sir Thomas de gedachtingang van zijn jonge vriend, Marlowe was op de hoogte van de plannen die de schurken eerstdaags hoopten uit te voeren en wat nog meer is, hij had denkkelijk de nieuwe schuilplaats der bende ontdekt en wachtte alleen maar de meest gunstige gelegenheid om handelend op te treden en pogingen aan te wenden om de bende uit te schakelen. Indien deze veronderstelling juist moest zijn, dan lijdt het geen twijfel dat Ted Orping, die sedert jaren de voornaamste medewerker van zijn chef was, de leiding van de «Green Cross» in handen heeft en niet is terug gedeinsd om op Marlowe zijn wraak te koelen...

— Maar, wierp Charles eensklaps op, heeft James niet de man met een hazelip in de auto menen te bemerken.

— Ja...

— Maar dan is nog niet bewezen dat de bende van de «Green Cross» verantwoordelijk is voor deze aanslag. De man met de hazelip is O'Brien, die, voor wij naar Afrika vertrokken, werkte met de bende van Woodcock.

— Mogelijk, doch ik acht het uitgesloten dat Woodcock zou overgaan tot een soort represaille-maatregel op de politie. Voor zover mijn herinnering mij goed leidt, heeft Woodcock den strijd met de politie steeds ontweken, in tegenstelling met de hardnekkigheid waarmee hij altijd tegenover de andere misdadigers is opgetreden. Trouwens Woodcock heeft sedert het einde van de oorlog het meeste werk gemaakt van de revanche-diefstal. Zijn activiteit uitte zich vooral tegenover andere benden of bandieten die

hem vroeger voortdurend lastig vielen en waartegen hij nu zonder enige bekommernis optreedt. Hij is de man, die samen met zijn medewerkers, de meeste aanvallen gedaan heeft op de schuilplaatsen van andere schurken en daar de buit bemachtigde die de anderen gestolen hadden en waarvoor zij het risico hadden gelopen door de politie ingepikt te worden.

— Plezante historie...

— Ja Charles, de echte misdadigerswereld, die waarin wij zelden doordringen is een wildernis van lage hartstochten en dierlijke instincten. Daar bestaan geen mensen meer, daar bestaan alleen lieden die vervallen zijn tot de meest verachtelijke moraal en die eigenlijk niet waard zijn dat zij genadig behandeld worden.

— Wij hebben ook een slechte naam, Williame, zei Charles glimlachend, althans een gevreesde naam, viel hij zichzelf in de rede.

— Ik hoop in ieder geval dat jij geen wroeging voelt over onze handelingen, Charles. Er is toch niemand die ongestraft zou kunnen beweren dat wij de schuld zijn van de armoede van vele werkmensen.

— Inderdaad, wij verrichten integendeel een zekere liefdadigheid tegenover hen.

— Nooit zal ik gepijnigd worden door het idee dat wij door onze diefstallen een misdaad begaan hebben. Indien wij een parvenue bestelen, die rijk is geworden op de ellende der gewone mensen of een zakenman die miljoenen heeft verdiend door de gebruikers te bedriegen, heb ik altijd het gevoel dat wij een soort gerechtigheid uitoefenen.

— Het gerecht en de regeringen treden inderdaad nooit op tegen de echte aanraders van de menselijke waardigheid. Het is tenslotte immer de kleine man die beboet en gestraft wordt, soms om nietigheden. En de anderen... Maar Williame, onderbrak Charles Kent zichzelf, wij zijn door ons filosoferen een beetje van het onderwerp afgedwaald. Eerlijk bekend voel ik er veel voor, zo vlug mogelijk te handelen en de daders van de moord aan het gerecht over te leveren. Wat schik je te doen? Doch verklaar mij eerst hoe het mogelijk is dat het lichaam

van Marlowe zich na zijn dood ontbonden heeft.

— Dat is toch niet moeilijk om te begrijpen, Charles. De schurken hebben ofwel gebruik gemaakt van een atoomkogel ofwel van een tot hertoe onbekende stof. Het meest waarschijnlijk lijkt mij dat zij een atoomkogel beproefd hebben. En nu de proef gelukt is, voorziet ik dat een terreur over Londen zal gebracht worden.

— Maar denk je niet dat, indien de bandieten gebruik hadden gemaakt van een atoomkogel, de ontploffing veel verschrikkelijker zou geweest zijn en dat ook in de omtrek van de moord, sporen van ontbinding zouden moeten gevonden worden.

— Neen. Luister en je zal spoedig begrijpen, waarom je veronderstelling op loze gronden berust. Zoals je weet, bestaat elk voorwerp, of het nu een mens is of een stoel of een fles, uit miljoenen, miljarden cellen. Deze cellen worden atomen geheten. Welnu, elke atoom bestaat uit een oneindig aantal ionen die rond een as draaien, neutrone geheten. Het aantal ionen die rond de neutrone draait, bevat een even groot aantal positieve als negatieve elementen. Indien nu, hetzij een positief of een negatief element, uit een atoom kan verwijderd worden, ontstaat een ontbinding of een splitsing en het element dat in de minderheid is, zoekt deze minderheid te recompenseren. Het gevolg daarvan is een ontploffing, die sterk is naar gelang de kracht van de atomen die gesplitst worden.

— Zodat, terwijl elk bestaande lichaam geladen is met electriciteit, de mogelijkheid bestaat dat de hele wereld uit elkaar vliegt.

— Absoluut. Indien iemand er in gelukt een voldoende hoeveelheid atomen te doen ontploffen, zodat de uiterste weerstandsgrens op de aarde doordrongen wordt zal in een tijdsspanne van een paar seconden de aarde uit het heelal verdwenen zijn. Wat nu Marlowe betreft, heb ik reeds uitgerekend dat de bandieten maximum een honderd-duizendste gram atoomenergie tot ontploffing hebben gebracht. Maximum zeg ik, want hoogstwaarschijnlijk bedroeg het gewicht van het metaal dat als dodend atoom aangewend werd slechts het honderd vijftig-duizendste, misschien nog minder, van een gram.

— Maar, de splitsing der atomen is niet onmiddellijk na het schot begonnen, anders zouden de aanranders zich niet meer in veiligheid hebben kunnen stellen.

— Natuurlijk niet, de atoomkogel is eigenlijk een miniatuur atoombom. En er gelden dus voor beide tuigen dezelfde principes. Beiden ontploffen eerst van zodra ze zich gedurende een mathematisch juist berekende tijdspanne in verticale stand bevinden, tijdspanne die nodig is om door inwerking van een geheim gehouden formule, misschien is het acide nytrique, misschien een ander scheikundig product, een negatieve of positieve ione weg te trekken en aldus de splitsing der atomen te bewerkstelligen. En wat nu het gebied der ontploffing aangaat, dit is gedempt gehouden ten eerste, door de aanwending van een geluidsdemper en tweedens door het feit, volgens proeven die ik zelf genomen heb mag ik dit beweren, dat er voor het breken der atoom zooveel energie nodig is als er bij voorbaat vrijgemaakt is.

— Ik vraag mij af hoe de schurken het principieel van de atoomsplitsing bemachtigd hebben.

— Dit is een vraag waarover ik ook zeer bezorgd ben Charles. Maar kom, laten wij daarover momenteel niet piekeren. Indien wij de bandieten kunnen ontmaskeren zullen al de zaken als vanzelf opgelost worden.

Sir Thomas zette zich achter zijn schrijftafel, luisterde even of in de straat geen geronk van zijn auto te horen was.

— James blijft lang uit, stelde hij enigszins ongerust vast. Hij is reeds tien minuten langer op de baan dan wij afgesproken hadden.

Er heerste enige tijd stilzwijgen tussen beide mannen. Ieder was verzonken in eigen gedachten. Plots galmde op korten afstand het welbekende geluid waarmede James telkenmale zijn aankomst bekend maakte.

— Eindelijk, zei Sir Thomas.

James loodste zijn wagen in de garage en een drietal minuten later trad hij in het studio. De drie mannen begroeten elkander hartelijk. Het duurde niet lang vooraleer zij een relaas hoorden van James spannend wederbaren der laatste uren. Dra werden plannen opgemaakt en er ontspon zich een geheimzinnig gesprek.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De bende van "Wilde,,

James Brigham had in het befaamde Londense kledermagazijn Richmond voor rekening van Sir Thomas verscheidene kostuums besteld, toen hij op zijn terugweg naar de Eaton Square plotseling de man met de hazelip bemerkte. Het gebeurde in de Fleetstreet, een der drukste straten van de Engelse hoofdstad. Hij zou voorzeker den man zonder argwaan voorbij gereden zijn indien deze niet helemaal toevallig had gelachen, waardoor zijn bovenlip helemaal terzijde trok. En het was dien lach die niet alleen O'Brien, doch tevens de hele bende van «Green Cross» verraadde. O'Brien was vergezeld van een ander bandiet. Zij wandelden rustig tussen de voorbijschuivende mensen, en noch hun houding, noch hun kleding, die zeer verzorgd was, deden in deze twee mannen gevaarlijke heerschappen vermoeden.

den.

James nochtans begreep onmiddellijk dat hem hier de mooiste gelegenheid geboden werd om op het spoor te komen der moordenaars van Marlowe. Hij veronachtzaamde dan ook alle voorschriften die hij sedert jaren op raad van Sir Thomas navolgde. Hij parkeerde zijn auto voor een der luxueuse hotels, vroeg den bewaker er een speciaal oogje op te houden en zette de achtervolging van O'Brien en diens metgezel in.

Het viel James niet moeilijk. De twee bandieten die geen de minste argwaan koesterden te schaduwen en hen onopgemerkt te volgen tot Cheapside. Vanaf dat ogenblik was meer voorzichtigheid vereist.

De twee mannen stapten in een taxi, en vertrokken in de richting van East-End. On-

middellijk vroeg James een wagen, en beval de chauffeur de taxi waarin de twee schurken hadden plaats genomen te volgen. De taxi reed aan een normale snelheid, doch iets vlugger dan de meeste wagens, zodat het op bepaalde momenten zeer lastig was om de auto te herkennen en onopgemerkt te kunnen volgen. Beide auto's zigzagden tussen de niet gehaaste wagens der rijke heren door. Toch moesten de twee bandieten lont geroken hebben. Onverwachts verhoogde de snelheid van hun taxi en hij trachte in de smallere straten de car waarin James had plaats genomen kwijt te spelen. Daarenboven vervolgde de taxi zijn richting niet doch zwenkte verschillende straten in, zodat James bemerkte dat zij terug in de City rond reden.

James die ook de knepen van het vak kende wendde hier een bijna altijd doelmatige en toch eenvoudige tactiek aan. Hij verwisselde tot vier maal toe van auto en tot zijn grote voldoening kon hij vast stellen dat O'Brien, in den waan dat zij hun achtervolger verschalkt hadden, bevel had gegeven door te rijden. De tocht ging nu langs Oxfordstreet, wederom langs Cheapside om eindelijk een einde te nemen aan de eerste huizen van East-end, de wijk aan de dokken gelegen.

James beval den chauffeur op hem te wachten en zette de achtervolging der mannen door. Slechts enige honderden meter verder, in een der straten die amper een vijftigtal meter van de Theems gelegen zijn en waarin vele huizen aan elkander gelijken, bemerkte James dat O'Brien en zijn metgezel aan het huis nummer zestien aanschelden en na enkele seconden binnen gelaten werden.

Hij wist genoeg. Verder diende hij zich niet te wagen. Met grote omzichtigheid keerde hij terug naar de plaats waar zijn taxi geparkeerd stond. Hij liet zich naar de Fleetstreet terug voeren en haastte zich dan met de auto van Sir Thomas naar diens woning.

James vertelde, zoals de lezer reeds weet, onmiddellijk zijn wedervaren aan Sir Thomas en Charles Kent. En het hoeft niet gezegd dat onmiddellijk voorbereidingen getroffen worden om de strijd met de bandieten aan te binden.

De drie vrienden vermomden zich en zodra het enigszins avond begon te worden verlieten zij hun huis en begaven zich naar het adres waar volgens de ontdekking van

James de bandieten hun verzamelplaats hadden. Rafles beval James de wagen in een der aanpalende straten te parkeren. Daar in die omgeving verscheidene gesloten drankhuizen uitgebaat werden was het een gewoon uitzicht, auto's in de straten te zien staan. Niemand zou dus argwaan koesteren. Het lastigste werk zou zijn binnen te dringen in huis nummer zestien en aldus de geheimen van de bende «Green Cross» in bezit te krijgen. Want had Rafles nog enigen tijd gearzeld, met welke tegenstanders zouden ze te doen krijgen, na de persoonsbeschrijving, die James van O'Brien's metgezel had gegeven, daar hij deze zonder aarzelen geïdentificeerd had als Parkers, een der gevaarlijkste bandieten van Londen, die sedert jaren, nu eens afzonderlijk, dan als lid van de «Green Cross» opereerde.

Terwijl James in den wagen zou wachten waren Rafles en Charles vast besloten het onderzoek dat zij zich voorgenomen hadden te doen, grondig uit te voeren, het benedenhuis bleef donker, doch op de tweede verdieping waren de lichten aangestoken. Huis nummer zestien bood geen enkel grondig verschil met de naburige woningen. Het was te gevaarlijk langs de voorzijde het huis binnen te dringen, temeer daar Rafles niet op de hoogte was van hetgeen zich in het huis afspeelde. Merkwaardig ook was dat niemand het huis langs de voordeur betrad en daar het voorgevoel van Rafles hem nooit bedroog, was hij er van overtuigd dat de bandieten zich langs een andere weg tot het huis toegang verschaften. Eensklaps hoorde Rafles die een inspectietocht maakte in de straat het afgesproken signaal dat Charles hem in geval van nood of van een ontdekking moest mededelen. Hij spoedde zich den heek om en bemerkte zijn vriend die hem teken deed snel te naderen. Deze deelde hem mede dat een man door een smal poortje, dat als het ware tot deur van het naaste huis scheen te dienen, was binnengetreden. Dit poortje gaf uitzicht op een hele reeks trappen, die naar verscheidene huizen uitliepen.

Rafles deed Charles teken om hem te volgen. Zij liepen verschillende trappen op en alsof het voor de honderdste maal was dat Sir Thomas dezen weg volgde leidde hij Charles rechtstreeks naar den achterkant van nummer zestien. Een klein ijzeren trapje, het telde niet meer dan zes treden, bracht onze beide vrienden voor een soort venster, dat toegang verleende tot het huis. Zij bevonden

zich in een donker kamertje, waarop twee deuren uitkwamen. Rafles opende een der deuren en daalde, gevolgd door zijn medewerker, een trap af. Niet zodra stonden ze voor de volgende deur of een gemurmel van stemmen drong tot hen door. Dit gerucht kwam vanuit de kamer die zich onder de trap bevond. Na een vlug onderzoek van de plaats waarin zij zich bevonden, ontdekte Rafles een rond gat in den muur, waarin als bij een oceaanschip, een grote patrijspoort was ingemetseld. Hij opende dat venstertje en zijn blik pierde in het donker. Het liet geen twijfel, dat verscheidene huizen in 't elkander verbonden waren en dat de bende er 'n stevige burcht had van gemaakt. Onder het venstertje scheen een vaal licht.

— Blijf jij hier, Charles, fluisterde Rafles tot zijn vriend, bij het minste verdacht gerucht geef je alarm en als het noodzakelijk blijkt, maak dan de gansters onschadelijk.

— O. K.

Rafles hees zich door het venstertje en viel met een lichten bijna onhoorbaren plof op een soort binnenkoertje, dat tussen twee huizen ingesloten lag. Het geluid der stemmen drong beter tot hem door. Hij zette zich aan het venster waardoor het weinige licht scheen en doordat in de blauwe gordijnen een tweetal gaatjes waren, was het hem mogelijk een blik te werpen in de kamer.

Een tiental mannen waren rond een ronde tafel, die in het midden van het vertrek stond, verenigd. Vanaf den eersten oogopslag wist Rafles dat allen die daar rond de tafel zaten, boeven waren van de laagste soort. Een paar onder hen kende hij, maar de meeste waren echter nieuwe gezichten. Doch, hij had een bijna feilloos psychologisch doorzicht en het uitzicht van iemand was voldoende om Rafles een overtuigd en juist oordeel over deze persoon te doen uitspreken.

Een der mannen stond recht en voerde denkkelijk reeds geruimen tijd het woord tot de aanwezige bandieten. Het heerschap was niemand minder dan, zoals Sir Thomas vermoed had, Ted Orping die de plaats had ingenomen van de veroordeelde bendeleider. Daar het venster niet goed gesloten was en door den ouderdom een zekere speling was ontstaan tussen de twee sluitingen, kon Rafles zonder bijzondere inspanning horen wat door de kerels beraamd werd.

— En nu riep Ted Orping plots uit, ter-

wijl hij vervaarlijk vloekte, moeten jullie den mond houden. Ik moet mij in verbinding stellen met den groten baas.

Hij stapte op den muur toe. Terwijl hij met zijn vinger op een bepaalde plaats den muur aanraakte draaide een geheim paneel open. De boef trok uit de opening een telefoontoestel.

— Wilde ? vroeg hij. Hier Ted Orping.

Het toestel was niet aangesloten bij het plaatselijk net, anders zou de bandiet een nummer moeten draaien hebben.

— Ja, vervolgde hij onmiddellijk. Alles is in orde. De politie heeft tot hertoe geen enkel woord openbaar gemaakt over het geval Marlowe. Terwijl hij deze woorden uitsprak maakte hij met de tong even de lippen vochtig. Het was alsof hij grijnslachte.

Dus, Rafles was werkelijk op het spoor der misdadigers. Doch, wat hem verwonderde was het feit dat de bende geleid werd door een onbekend personage, die zijn bevelen telefonisch mededeelde, en die over een geheim net beschikte, dat zich misschien over geheel Londen uitstreekte.

— Beveel, ik luister, sprak de bandiet weer. Waarschijnlijk volgde een hele reeks bevelen, die door Orping met een schittering in de ogen werden opgevangen. Af en toe richtte hij zijn blikken naar de andere schurken, die stilzwijgend in spanning rond de tafel zaten.

Zonder dat de vertrouweling van de bendeleider de kans kreeg nog een woord te spreken hield de stem op in de telefoon. Orping haakte af en sloot het apparaat opnieuw in de geheime bergplaats. Vooraleer naar zijn plaats te stappen, stak hij een sigaar op en deed met zichtbaar zelfgenoegen een paar halen en stapte dan met een besliste trek om zijn mond op de tafel toe.

— Wilde heeft mij bevolen jullie alles mede te delen. Hij meent, en hij heeft daar trouwens geen ongelijk in, dat jullie beter en met meer durf zult werken, indien jullie weten waarover de zaken gaan.

De gangster deed een lange haal aan zijn sigaar, ademde den rook in en blies den damp in geurige wolkjes in de kamer.

— Zien jullie deze wolkjes, vroeg hij grijnslachend. Daarover zal ik jullie straks meer vertellen. De aanwezige bandieten volgden in spanning de minste zijner bewegingen. Alleen de man met de hazelip zat er onverschillig bij, alsof datgene wat hier ge-

beurde hem slechts matig interesseerde.

— Onze bende heeft de laatste maanden erg geleden, onder het verraad van een door Scotland Yard gearresteerde. Wij hadden behoefte aan nieuw bloed, aan onvervaarde kerels. Ik ken jullie allen, daarom heb ik jullie persoonlijk aangeworven. Ik heb twee zaken tegnover jullie te doen : eerstens, jullie te verwittigen dat het minste verraad gestraft zal worden en twedens om jullie voor te stellen aan een der schitterendste zaken die kunnen uitgevoerd worden, deel te nemen.

— Spreek duidelijk, gromde een der bandieten, wij zijn geen kinderen meer.

Ted Orping bezag even minachtend de man die gesproken had.

— Jullie hebben mij met de grote baas horen spreken, met Wilde. En prent het goed in je hoofd, dat niemand onder jullie nog een seconde veilig is, indien hij ooit een woord los laat.

— Wie is Wilde, vroeg dezelfde bandiet die zoeven Orping onderbroken had.

— Ik weet het zelf niet. Ik weet alleen dat Wilde de vernuftigste gangster van heel Londen is en dat deze telefoon mij rechtstreeks met hem in verbinding kan stellen.

— Je kent de leider niet ? murmelde een der andere mannen verwonderd.

— Neen.

— Maar hoe hebt jij...

— Hoe ik met hem in verbinding gekomen ben ? grimlachte de bendeleider. Heel eenvoudig. Op een goeie dag na de arrestatie van onze chef en Miss Marion, die zeker voor jullie geen onbekenden zijn, ontving ik een bericht in een bepaald hotel te komen op een vastgesteld uur. Daar ontving ik een telefoontje. Wilde had vernomen dat ik de beste schutter was van heel Londen en hij bood mij aan, de leiding op mij te nemen van enkele gewaagde ondernemingen. Dit is een tweede zaak die moet opgelost worden, doen jullie mee ? ja of neen ?

— Welke zaak is het ? riep iemand met schorre stem.

— Wat zouden jullie zeggen van een buit die ongeveer honderdduizend pond zou belopen voor elkeen ?

— Honderdduizend pond ?

— Tenminste honderdduizend pond, hoogstwaarschijnlijk bedraagt de buit het dubbele.

De bandieten die gewoon waren voor be-

trekkelijk kleine sommen hun leven in gevaar te wagen, keken ongelovig Ted Orping aan. Nogmaals stelde een van hun de vraag :

— Zeg toch waarover het gaat.

— Zeg jullie eerst of ik op jullie kan rekenen. Want wie aan de onderneming deelneemt zal van mij en van niemand anders zijn orders ontvangen. Ik ben de enige afgevaardigde van Wilde. Tussen haakjes, wie meedoet ontvangt morgen een voorschot van 10.000 pond. De honderdduizend zijn bepaald verzekerd.

— Ik stem toe, riep een der mannen.

En natuurlijk, nadat een aan de verleiding bezweken was, aarzelden de anderen geen seconde om ook een deel van den honig te willen vergaren.

— Voilà, nu zijn wij tenminste akkoord, stelde Orping vast. De grote baas bezit een soort kogel, waarvan misschien nog niemand heeft horen spreken, die in staat is niet alleen het lichaam van een mens, doch ook stalen voorwerpen of huizen te vernietigen.

Sommigen der aanwezigen keken elkander aan, ongelovig, anderen wachtten zonder hun gelaat te vertrekken op verdere verklaringen van hun chef.

— Begrijpen jullie nu, waarom ik zoopas de aandacht trok op die wolkjes rook van mijn sigaar. De kogel waarvan ik jullie het bestaan veropenbaard heb, is in staat alles in rook te doen opgaan.

Eenige seconden bleef het stil, elk der aanwezigen was uitermate verrast. Tot eensklaps een hunner uitriep, wat ook andere dachten :

— Je bent waanzinnig !

— Waanzinnig, krijste Ted Orping en hij sprong op den roeper toe. Waanzinnig ? Jullie bent grote ezels, dwazerikken, niet te willen geloven wat ik jullie verklaar.

— Wat is het dan voor een ding ?

— Luister. Ik weet niet wat het is, ik weet alleen en dat heb ik zelf gezien, dat het een lichaam kan ontbinden. Het is een gevaarlijk goedje. En weest er van overtuigd dat het geen minuut duurt om de sterkst geblindeerde bergplaats in de bank open te breken.

De meesten bleven nog altijd sceptisch, een paar zelfs onder hen lachten spottend.

— Begrijpen jullie nog niet waartoe dat ding kan dienen. Luister, idioten. Met een van deze dingen gewapend breken wij zonder gevaar in de grootste bank der wereld.

Ik ben alles behalve waanzinnig. Ik vertel de waarheid. Of denken jullie dat ik tijd over heb om hier sprookjes te komen vertellen?

Onder de aanwezigen ging een rumoer op. Het was klaarblijkelijk dat, terwijl sommigen de beweringen van Orping critiseerden enkelen onder hen daarentegen absoluut overtuigd waren van de waarheid zijner woorden.

— Zwijg, riep hij vloekend. Ik heb zelf over twee dagen een mens doen verdwijnen. Als de dagbladen daarvan nog geen woord hebben gerept is dat omdat ze absoluut niets van zijn lichaam hebben teruggevonden, en omdat misschien niemand weet welk lot dien man is beschoren geworden.

— Wie is die man? waarom heb je hem vermoord? wou een der mannen weten.

— Het is nog te vroeg om mede te delen wie het slachtoffer is. Maar in ons beroep en onder dergelijke leiding past het niet zo veel vragen te stellen. Waarom die man vermoord moest worden?... Wilde heeft het bevolen. En wie in dienst van Wilde werkt en door hem betaald wordt, dient te gehoorzamen. De man die vermoord is, was de enige die aan de politie zou kunnen bekend maken hebben wie Wilde was. Wilde zegt steeds waarom de misdaden moeten gepleegd worden, maar nooit zal hij veropenbaren wie hij is. Dat is het enige wat Wilde verzwijgt. Maar dat is dan ook alles.

— Dus de man die jij vermoord hebt, kende Wilde?

— Misschien, Wilde wou enkel zeker spelen, verklaarde Orping, terwijl hij een nieuwe sigaar opstak. En nu het volgende: de discussie is gesloten. Jullie hebben je woord gegeven voor de volgende zaak. Dus...

Vooraleer verder te spreken bezag de chef zijn mannen een voor een, als een kapitein van een schip die zijn bemanning monstert.

— Morgen verlaat een zending goud Brighton met bestemming naar Londen. Die zending is naar het schijnt afkomstig uit Kanada en bestemd voor verscheidene Londense banken, het grootste gedeelte voor de Europe Continent Bank. Er is voor ongeveer een half miljoen pond in totaal. Wij zullen voor

den samenloop der lijn Brighton-Londen en deze van Folkestone—Londen, de rails doen springen en van het geheime wapen gebruik maken om den geblindeerden wagen te openen. Jullie kunnen rekenen. Wat denken jullie daarvan?

Een gebrom van vreugde steeg in de kamer op. De ogen der bandieten glommen van opwinding, en er ontstonden verwarde gesprekken, terwijl Orping met een van voldoening stralend gezicht neerkeek op al zijn helpers. Eensklaps liep hij op de geheime bergplaats van de telefoon toe. Hij had een rinkelend geluid gehoord en vroeg zich af wat er nu aan de hand was.

— Stilte, riep hij, terwijl hij het paneeltje opende. Wilde gaf hem nieuwe orders en hij kon noch zijn verrassing, noch zijn ontgocheling verduiken.

— Wilde heeft ons een andere opdracht gegeven, dan de overval op de trein. Hij eist dat wij zo spoedig mogelijk ontdekken waar zich Rafles bevindt. Het schijnt dat deze na een afwezigheid van enkele maanden terug in Londen is verschenen.

Op de gezichten der bandieten werd eveneens de ontgocheling zichtbaar. De gedachten dat de buit waarop zij sedert enkele maanden hoopten hen zou ontglippen stemde hen ontmoedigd. Doch Ted Orping, die deze wijziging in de gemoederen volgde, beweerde dat nog in den loop van de week een even grote overval zou gepleegd worden.

— Ga naar huis en hou je ter beschikking van Wilde en van mij. De bevelen van den baas volgen zich soms zeer vlug op.

Bijna geen enkele van de bende die de kamer verlieten, opende nog den mond.

Rafles die gansch deze scène aandachtig had gevolgd, gaf er de voorkeur aan momenteel niet op te treden. Hij had tijdig zijn schuilplaats verlaten en ongezien was hij met Charles Kent, die tijdens de loop van deze gebeurtenis niets ongewoons had te rapporteren, terug in de straat gekomen.

Sir Thomas stelde voor, de verdere avond in het Brooklyn-Hotel door te brengen. Eerst later zou hij aan zijn vrienden het relaas van dit gesprek mededelen.

ZESDE HOOFDSTUK.

Waar twee dedectives philosopheren.

Terwijl Inspektor Bratford onrustig heen en weer stapte in het bureau van Hoofdinspekteur Slowgate, zat deze met aandacht het bericht te lezen dat dien morgen in de bijzonderste nieuwsbladen van Londen verschenen was en waarvan de inhoud ongeveer als volgt luidde :

EEN GEHEIMZINNIG GEVAL

«De diensten van de Scotland Yard zijn er tot hiertoe in gelukt een geheimzinnige moord die in het Regents-Park voor drie dagen is gepleegd, met een ondoorgrondelijk stilzwijgen te omhullen. Het gaat hier om de moord die gepleegd werd op Inspekteur Marlowe van de Scotland Yard en waarvan zelfs de verdwijning niet was bekend gemaakt. Wij vernemen uit welingelichte bron, dat het slachtoffer door een geheim wapen is gedood geworden. Naar het schijnt was, voor de komst der politie, die door een onbekende, ongeveer op het uur van de moord werd ingelicht, het dode lichaam van Inspekteur Marlowe reeds ontbonden en bijna volledig in damp opgegaan. Alleen de twee voeten zijn om onverklaarbare redenen overgebleven. Deskundigen veronderstellen dat bij den moord op Marlowe gebruik is gemaakt van een tot hiertoe onbekende stof, die door haar uitwerking veel gelijkenis vertoont met de atoomsplitsing».

— Ik vraag mij eigenlijk af, zei Hoofdinspekteur Slowgate, nadat hij het bericht doorlezen had, dat geblokletterd op de eerste pagina was weergegeven, wie deze inlichtingen aan de journalisten heeft overgemaakt.

— Het lijkt bijna geen twijfel dat de daders zelf met alle kracht de publieke interesse op deze gebeurtenis afstemmen.

— Met het doel te provoceren...

— Niet alleen daarvoor. Doch, door het feit dat aan de zaak openbaarheid wordt gegeven, is de politie niet meer in staat dezelf-

de aktiviteit te ontplooiën als de eerste dagen.

— Mogelijk, maar ik meen, dat je deze maal van een verkeerd standpunt vertrekt, Bratford. Niemand minder dan de daders hoeven het eerst de meeste vrees van publiciteit te koesteren. De minste verdachte beweging wordt niet alleen door de speurders doch ook door een gealarmeerd publiek gevolgd. En tenslotte krijgen wij uit al de gebeurtenissen de indruk dat de daders minder op sensatie uit zijn, dan wel op een doeltreffend optreden tegenover figuren die hen in den weg staan.

— Volgens jouw opvatting zijn de dagbladen door een getuige van de moord ingelicht.

— Ik vermoed het... Er is trouwens geen enkele redactie die inlichtingen kan bezorgen over de persoon die heel het sensatievolle nieuws heeft medegedeeld. Elk hunner mededelingen is tegenstrijdig. De ene meende een vrouwenstem herkend te hebben, een andere spreekt over een schorre gedempte stem, weer een andere gelooft dat de stem haar normale klanksterkte had behouden.

— Enfin, het mysterie blijft. En wij vorderen met onze opzoekingen in geen enkele richting. Het feit dat de dagbladen ingelicht werden kan voor ons een aanwijziging zijn. Ik geloof te kunnen besluiten dat de onbekende die de Scotland-Yard heeft verwittigd en diegene die de nieuwsbureaux op de hoogte heeft gebracht, een en dezelfde persoon zijn, of in ieder geval dat dit moordbevel van een en dezelfde persoon of bende uitgaat. De vraag is, indien de onbekende die ons ingelicht heeft niet de dader is, welke redenen had hij dan van het tonel te willen verdwijnen en zich angstvallig verborgen te houden.

— De mogelijkheid bestaat dat Marlowe van twee kanten beloerd is geworden.

— Maar waarom ? ik heb wel de thesis vooropgesteld, zei inspektur Bratford, dat Marlowe was uit den weg geruimd door Rafles, maar de mogelijkheid die jij opwerpt, sluit in zich dat andere misdadigers belang hadden in de verdwijning van Marlowe.

— Ik heb nooit veel waarheid in de verhalen over Rafles gevonden, merkte Hoofdinspekteur Slowgate op, maar ik heb lang nagedacht en de werkzaamheden der laatste maanden van Marlowe nageslagen. Ik geloof niet dat er bijzondere redenen zijn om te veronderstellen dat de moord op hem gepleegd, alleen kwestie is van wraak vanwege een of andere bende. Dat zou een bijna alleenstaand geval in de annalen van de Scotland-Yard zijn.

— Inderdaad.

— Er bestaat, vervolgde Hoofdinspekteur Slowgate, maar één reden waarom Marlowe uit de circulatie moet verdwijnen n.l. deze : dat hij teveel wist en een gevaar werd voor bepaalde personen. Ik deel dan ook je mening, dat wij in Rafles de schuldige moeten zoeken. Zonder het gesprek dat Marlowe met jou voerde korten tijd voor zijn dood en de verrassende onthullingen die hij deed zouden wij nog meer in den blinde tasten. Nu hebben wij tenminste een doel waarnaar onze pogingen zich kunnen richten.

— Maar ik begin te geloven, Hoofdinspekteur, dat onze opzoekingen vruchteloos zullen zijn en dat wij, indien wij Rafles te vlug af willen zijn, een gelegenheid moeten afwachten waarin een onzer in open strijd tegenover hem komt te staan.

— Indien hij werkelijk in Londen vertoeft zal je niet lang op de gelegenheid moeten wachten en vooral nu Inspekteur Marlowe van de baan is en de grote onbekende volledig vrij spel denkt te hebben, zal hij niet lang rusten vooraleer te trachten een goeden slag te slaan. Zorg ervoor dat in de komende dagen een even scherpe bewaking der bijzonderste kruispunten en gebouwen blijft bestaan...

— Indien ik je mag onderbreken, Hoofdinspekteur, het onderzoek betreffende de voetstappen die in het struikgewas gevonden werden en die leidden tot aan het hek dat het park van de Avenue scheidt is op niets uitgelopen. Er waren zandsporen zichtbaar tot midden in de straat, doch, daar het voetpad naast het hek, niet geplaveid is, kan niet bewezen worden dat de voetstappen afkom-

stig zijn van den man die in het park is gekomen. Daarenboven zijn de sporen op de straat zoo onregelmatig dat het moeilijk is te bevestigen dat zij van dezelfde persoon, die naast het lijk gestaan heeft, afkomstig zijn.

— Het is merkwaardig, redeneerde Hoofdinspekteur Slowgate dat de sporen van de daders en deze van de getuige of omgekeerd deze van de getuigen en de dader op een bepaald punt samenlopen. In het struikgewas rond het lijk bevinden zich de afdrucken van drie mannen. De ene is langs het wandelpad genaderd en doorheen het struikgewas verdwenen. De twee andere hebben de tegenovergestelde beweging gevolgd. Is het niet om te wanhopen ?

— Hoofdinspekteur, je kent mijn mening. Geef mij de tijd en je kan er zeker van wezen dat ik mijn vriend Marlowe wreek door de daders te ontmaskeren.

— O. K. Bratford, stemde Hoofdinspekteur Slowgate toe, die de laatste dagen meer ijver aan de dag legde dan ooit en in ieder geval Bratford, alhoewel deze korter aangebonden was dan de betreurde Marlowe, vriendelijker behandelde dan zijn voorganger. Maar zorg er voor dat aan het verloop van de zaak zo weinig mogelijk publiciteit verleend wordt. Dat zou onze opzoekingen benadelen.

— Begrepen. Wat betreft de journalisten, heb ik aan mijn mannen bevolen den mond niet te openen. Zoals afgesproken zullen ze elkeen van jou een officieel bericht over de opzoekingen ontvangen.

— Om ze kalm te houden kan je de bladen laten verwittigen dat ze hun reporters naar mijn bureau mogen sturen. Wij zullen ze een tijd aan 't lijntje houden. Nu, Bratford, tot kijk.

Nadat Inspekteur Bratford het bureau van Slowgate verlaten had, drentelde hij nadenkend door de gangen van het Scotland-Yard gebouw.

Hem vervulde maar een wens, dezelfde wens die de laatste paar jaren Marlowe tot het uiterste had geprikkeld : Rafles op zijn weg te ontmoeten en hem te tonen dat hij, misschien niet over zulke vermetelheid en durf beschikte doch in elk geval over een dosis beroepsbekwaamheid, waardoor hij de grote onbekende in een hoek zou drijven en hem overwinnen.

Er was nochtans een groot verschil in de

motieven die én Marlowe én Bratford naar den strijd met Rafles deden verlangen. Marlowe geloofde in de eerlijkheid en de fair-play van de gentleman-inbreker, en hij wilde enkel tonen sterker te zijn dan zijn vermetel tegenstander. Bratford geloofde, daar hij Rafles niet kende, niet in diens eerlijkheid en fair-play. Hem bezielde enkel de gedachte zijn ongelukkigen vriend en medewerker te wreken. En tenslotte geloofde hij niet in de

buitengewone behendigheid en stoutmoedigheid van de grote onbekende, zoals Marlowe daarin had geloofd. Doch, het ogenblik waarop hij van inzicht tegenover de figuur van Rafles zou veranderen was dichterbij dan ooit iemand zou kunnen vermoeden hebben. Er stonden inspekteur Bratford gedurende de komende vier- en twintig uren ongewone en zelfs onaangename dingen te wachten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Rafles maakt plannen.

Nadat Sir Thomas de plannen der bende van de «Green-Cross» aan zijn vrienden had medegedeeld, waren deze in een nadenkend stilzwijgen verzonken. Charles was enigszins ongerust gestemd over den afloop van de zaak. Het vooruitzicht neergekogeld te worden en in damp op te gaan, stemde hem weinig lustig. Doch James, die evenals Rafles niet de minste vrees koesterde, stelde voor, met volle geweld den strijd tegen de bende aan te binden. Rafles weerhield hem van deze reflexen.

— Het zou ontactisch zijn ons leven te wagen in een onderneming die voorlopig heelemaal roekeloos dient geheten en geen enkel voordeel biedt.

— Maar Sir, indien wij de bandieten kunnen liquideren, hebben wij toch niets meer te vrezen en de Scotland-Yard zal gelukkig zijn de hand te kunnen leggen op de moordenaars van Marlowe.

— Wij mogen niet te vlug van stapel lopen, James. Wat denk jij erover Charles ?

— Ik laat het heelemaal aan jou over een plan der campagne op te stellen, Williame.

— Onze kleinste vriend is een beetje bangstigd, merkte Sir Thomas lachend op. Maar kom, wij hebben al voor heter vuren gestaan.

— Inderdaad, doch nooit tegenover een bende, die over zulkdanige middelen beschikte en hun tegenstanders op algehele wijze kan opruimen.

— Heb geen schrik Charles. Om te kunnen werken met hun geheimzinnige kogels

moeten de schurken de kans krijgen op ons te mikken. En je bent er toch van overtuigd, hoop ik, dat ze de gelegenheid tegenover ons niet gemakkelijk zullen krijgen.

— Ja, dat is waar...

— Wie zich niet blootstelt, hoeft niets te vrezen Charles, en liever dan een moordende strijd aan te binden, zullen wij op onze gewone vreedzame bijna feilloze manier de bandieten onschadelijk maken.

— Om het even hoe wij het doen zullen, Williame, ik ben altijd bereid mee te werken.

— Ik weet het, dat ik op jullie vertrouwen kan, vrienden. Denk nu maar niet te veel meer na, aanvaardt den strijd zoals hij komt.

— Maar Sir, waarom toch zo geduldig onzen tijd afgewacht, vroeg James nog altijd ongeduldig. Ik heb lust de bandieten de nek te breken.

— Het zijn geen katjes, om zonder handschoenen aan te pakken, James, vergis je niet.

— Bah, gromde de reusachtig gebouwde chauffeur, denk je dat ik ze ooit één kans zal laten ?

Sir Thomas moest in zichzelf lachen om de strijdlust van de goedaardige kerel. Hij zelf trilde van verlangen om de bende integraal uit te schakelen, doch er waren bijzondere redenen om systematisch te werk te gaan.

— Ziehier vrienden, waarom wij ons niet mogen laten meeslepen door uwe gevoelens. Al de bendeleden, zelfs Ted Orping zijn en-

kel marionetten die door een grote baas geleid worden. De baas van de «Green Cross» is een onbekende, geheimzinnige figuur! Begrijpen jullie? De bendeleden zijn bijzaak, zolang wij de grootste misdadiger, de onbekende baas, niet gevonden hebben, is al ons werk verloren moeite geweest.

— Je hebt gelijk, Williame, stemde Charles in, je hebt volkomen gelijk.

— Het is dus klaarblijkend dat wij voorzichtig te werk moeten gaan, en eerst onstuimig kunnen optreden, — terwijl hij deze zin uitsprak en op het woord onstuimig een speciale nadruk legde bezag Sir Thomas zijn chauffeur — als wij zeker zijn van onze overwinning.

Sir Thomas hield een ogenblik op met spreken en bezag zijn twee vrienden, die — de ene in de fauteuil gezeten, de andere rechtstaand naast de bibliotheekkast — het onderhoud speelde zich af in de studio-kamer van Rafles — met volledige aandacht de redenering van hun vriend volgden.

— Daarenboven, vervolgde Sir Thomas zijn gedachtengang, zijn wij er de mensen niet naar om, al is het ook noodzakelijk, enkel voor detectieve te spelen. Er zijn voor ons allerlei voordelen aan den strijd met de bende van de «Green Cross» te verwachten. Voor zover wij weten beramen de schurken plannen om banken te plunderen en treinovervallen te doen. Het zou dus een aangename taak voor ons zijn, de schurken niet alleen te ontmaskeren, doch ook den buit die zij in de eerstkomende dagen zullen maken tot onzen eigendom te mogen rekenen.

— Een uitstekend idee, meende Charles, het wordt trouwens tijd dat wij voordelige zaken kunnen doen, want onze diefstallen bij de Mammoth-Manufactury Co. en bij den juwelier Wording op West-End hebben minder voordelen gebracht dan wij vermoed hadden.

— Dat waren eigenlijk oefeningen, Charles, om te zien of wij onze behendigheid, na ons wedervaren in het tropische Afrika, niet verleerd hadden. Daarom heb ik trouwens aan jou de bijzonderste opdrachten gegeven en tussen haakjes bekend, je hebt niets van je vaardigheid ingeboet, integendeel veel bijgeleerd. Maar, om tot de zaak weer te keren... Zoals ik je gezegd heb zullen de bandieten, indien ze er werkelijk van afzien den

trein Brighton-Londen aan te vallen, in ieder geval een aanval uitvoeren op een der banken, die een groot aantal goudstaven in hun safe's zullen opnemen.

James floot betekenisvol tussen de tanden. Hij uitte zijn vreugde om het feit dat Sir Thomas hem, sedert de terugkeer te Londen en ook tijdens de reizen in Afrika, meer vertrouwen had geschonken en hem evenals Charles als een onmisbaar medewerker beschouwde, door hem, meer dan vroeger te laten deelnemen aan de gesprekken, waaruit de plannen voor hun actie gevormd werden. En tevens had James onwillekeurig tussen de tanden gefloten om uiting te geven aan zijn lust een tweede avontuur in het genre van den aanval op de Continental Bank, waar de drie vrienden tegenover de bende van Cullingham stonden en waar James erg gekwetst was geworden door den bandiet Sloan, te beleven. Hij zou zich deze maal niet laten verrassen en het goud zou door hem naar een goede bestemming gevoerd worden.

— Wat zal ik er een pret aan beleven de gangsters te doen wroeten, en er nadien met de buit te kunnen van onder muizen, zei hij glimlachend.

— James schijnt schik te hebben in het geval, merkte Sir Thomas geamuseerd op.

— Werkelijk...

Sir Thomas, die den helen tijd had rechtgestaan aan het venster, zette zich neer achter zijn bureau. Hij trommelde, even afwezig, met de vingers op een map die voor hem lag.

— De bladen hebben van de gelegenheid fijn geprofiteerd, zei plots Charles, aldus een andere wending gevend aan het gesprek. Er was een geweldige sensatie in de stad.

Sir Thomas bezag zijn vriend en glimlachte.

— Het is jammer dat zoiets aan de sympathieke Marlowe moest overkomen. Ik had graag gezien hoe hij zou gereageerd hebben op deze warboel van feiten.

— Waarom heb je eigenlijk de nieuwsbureaux verwittigd Williame? Mij komt het voor dat het beter ware geweest de openbare mening niet in te lichten.

— Toch niet. De moord op Marlowe kon in geen geval geheim gehouden worden, en doordat een der agenten die bij het eerste onderzoek aanwezig was, geroddeld is geworden, was een zeker deel van de bevol-

king reeds op zijn hoede gesteld.

— Het ware toch beter geweest te zwijgen tot wij hadden afgerekend met de bende van de «Wilde».

— Toch niet. Scotland Yard heeft zich door onze bekendmaking gecompromitteerd in de ogen der mensen. De openbare opinie zal eisen dat van haar een geweldige aktie uitgaat. Daarenboven wordt het mysterie waartegenover de speurders gesteld worden meer ingewikkeld. En een zeer belangrijke reden is, dat de hoofden van Scotland-Yard deze berichtgeving als een waarschuwing zullen aanzien tegenover hun persoon. Indien tot hiertoe vanwege een of ander leidend ambtenaar een nadelige werking is uitgeoefend op de tactiek der speurders, zal, door het feit, dat zelfs de grootste hoofden een aanslag op hun persoon vrezen, het onderzoek heel andere richtingen uitgaan, dan dit tot hiertoe het geval was.

— Denk je dan, dat de bandieten tegenover de leidende leden van Scotland Yard zullen optreden, vroeg Brent twijfelachtig.

— In geen geval. Uit de bevelen die Wilde gegeven heeft blijkt duidelijk dat het zijn bedoeling is, tot grootscheepse operaties op banken of treinen, op schepen wellicht, over te gaan. Wilde heeft er geen belang bij vele mensen te vermoorden. Maar het is duidelijk dat diegenen, waarvan hij veronderstelt dat ze een gevaar betekenen voor zijn persoonlijkheid, in andere woorden diegenen die hem zouden kunnen ontmaskeren, moeten uit den weg geruimd worden. Marlowe...

— Maar waarom in 's hemels naam heeft Wilde het plan opgevat jou van kant te maken ?

— Eenvoudig, omdat hij er van overtuigd is, dat ik de enige ben, die naast Marlowe in staat zou wezen hem te ontmaskeren.

— Heb je er enig idee van wie de geheimzinnige Wilde zou kunnen zijn ?

— Nog niet. Doch ik hoop in het dossier van Scotland-Yard de gegevens te vinden die mij op het goede spoor zullen brengen.

— Zodat wij eerstdaags bij onze vrienden zullen binnendringen en door de diefstal van het dossier Marlowe, een nog geheimzinniger atmosfeer scheppen ?

— Je bent geniaal, Charles, zei Rafles monkelend, je bent een reuzevent. Ik belast je met de voorbereidingen voor dit zaakje.

Charles die eenigszins gepiqueerd was door

de spottende handelwijze, waarop Sir Thomas met hem den draak stak, beet nijdig van zich af.

— Ik zou kunnen zeggen dat jij een beetje minder geniaal bent en alleen door bluf resultaten bereikt.

Sir Thomas kon zich niet bedwingen hardop te lachen. Hij knipoogde naar James die stilzwijgend, doch nadenkend het gesprek tussen beide mannen volgde.

— Je sprak zoeven een groot woord uit beste vriend. Bluf betekent inderdaad veel in het leven. Maar ik moet je mijn complimenten maken om de nijdige manier waarop je van je afgebeten hebt.

Weer lachte Sir Thomas uitbundig en Charles die eerst een beteuterd gezicht had getrokken, voelde plots dat hij zijn slag overdreven had. Hij stak Sir Thomas de hand toe :

— Ik was een beetje opvliegend.

— Kom, zei Sir Thomas die nog altijd glimlachte, biecht op wat je ontdekt hebt.

Charles, verheugd om het compliment dat Rafles hem had gemaakt, trok een knipoogje, guitig als een jonge snaak die zijn eerste liefde tegenlacht.

— Ik heb mij reeds goed ingelicht, Williame, het vergt eigenlijk niet veel behendigheid op Scotland Yard de gewenste inlichtingen te bekomen.

— Je bezit reeds de gegevens die ons dienstig kunnen zijn ?

— Ken je hem van vroeger, Williame ?

— Natuurlijk. Hij was tijdens den oorlog een der beste agenten van de Contra-spionage. Enfin, dat doet er niet toe. Ga verder.

— Haha, Inspekteur Bratford leidt het onderzoek.

— Ja, het onderzoek werd geleid door Inspekteur Bratford, die de enige en goede vriend van Marlowe schijnt geweest te zijn. Na onze diefstal van de reusachtige diamant, die tijdens het feest bij Comte de Brésillac door de Maharadja van Galipur gedragen werd en waar jij je meesterschap over Marlowe hebt getoond, is Marlowe door Hoofdinspecteur Slawgate voor drie maand op non-aktiviteit gesteld. Bratford werd als zijn opvolger aangeduid.

— Welnu, Bratford heeft al zijn pions op de ontmaskering van Rafles ingezet.

— Wat ? vroeg Sir Thomas enigszins ongelovig, maar steeds even kalm.

— De inspekteur is er van overtuigd dat jij de moord gepleegd hebt, en evenals zijn voorganger Marlowe heeft hij er een boontje op verwed dat hij je zal te snappen krijgen.

— Daarover maak ik mij weinig zorgen, Charles, maar ik vraag mij af waarom de Inspekteur juist mij als vermoedelijke dader heeft uitgekozen.

— Misschien heeft Marlowe gesproken...

— Dat acht ik uitgesloten, er moeten bepaald andere motieven zijn die Bratford leiden.

— Het wordt interessant, Sir, mengde James zich opnieuw in het gesprek, niet alleen de politie zoekt ons op, ook de bende heeft het op ons gemunt.

— Het ware een plezante situatie de bende en de mannen van Bratford tegenover elkaar in te zetten, meende Charles.

— Neen, vrienden, verklaarde Sir Thomas,

wij hebben een andere taak te vervullen. In de eerste plaats zullen wij zelf den strijd tegen de bende aanbinden en de politie ontwijken. Doch, zodra wij genoeg troeven in de handen hebben wil ik bewijzen aan Inspekteur Bratford dat hij zich in mij, in ons vergist heeft. Wij zullen aan de heren van de Yard tonen dat wij niet alleen behendiger zijn dan zijzelf, doch ook dat wij over voldoende fair-play en sportiviteit beschikken om geen gebruik te maken van geheime wapens. Wij zullen aan Bratford bewijzen dat wij geen weerloze slachtoffers neerschieten. Charles en James die deze verontwaardigde uitbarsting van Sir Thomas hadden beluisterd met grote ogen, knikten instemmend toen Rafles de laatste woorden uitgesproken had.

— En nu aan het werk, jongens. Charles vervolg je opzoeking bij de Yard en jij James, verwittig mij zodra wij een gunstige ontmoeting met de bandieten kunnen hebben.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De Bankoverval en...

Om elke eventuele verrassing te vermijden hadden Rafles en zijn medewerkers een uitgelezen vermomming gekozen, zodat bij de minste gebeurtenis de mannen onmiddellijk in actie konden treden.

Ze brachten de tijd door op de wijze die nu het beste geschikt was om hun plannen te dienen. Charles Kent had het niet zwaar om de inlichtingen over de bewegingen van Scotland Yard te volgen. James daarentegen moest een opdracht vervullen die niet van de gemakkelijkste was. Ongezien de bandieten schaduwden en hun vergaderhuis te spioneren vereiste een zekere stoutmoedigheid en kennis van de toestanden.

Rafles zelf bereidde zich zo goed mogelijk op de komende gebeurtenissen voor. Hij had den indruk dat de bandieten, die evenals Scotland Yard, vruchteloos naar hem zouden zoeken, weinig geduld zouden vertonen, en de kansen die hen door het transport

van het goud geboden werden, niet zouden laten verloren gaan.

En waarlijk, de bende van de «Green Cross» had het plan, nog dezelfde nacht een overval te doen op de «Europe Continent», de enige bank die nog een grote voorraad goudstaven bezat. Door de moord op Marlowe hadden de speurdiensten van Scotland Yard een net over Londen gespannen en alhoewel alarm gegeven was, om de bijzonderste kruispunten en gebouwen te bewaken, had deze controle zich vooral beperkt op de voornaamste punten van Londen en in de omgeving van enkele beruchte straten. Want ook de leiders van de Yard waren ervan verwittigd dat de zending goud die van Brighton moest komen, eerst een dag later zou verzonden worden. De bewaking op die trein was vervijfdubbeld, langs heel de lijn waren voldoende maatregelen getroffen om gelijk welke aanval te verijdelen. Het gevolg

hiervan was dat de banken die geen eigen speurdienst bezaten of hadden ingericht, niet door de politie bewaakt werden. De noodzakelijkheid van dezelfde bewaking bestond eerst na de aankomst van de «goudtrein» de Europe Continent Bank die zoals gezegd het doelpunt was der gangsters, werd omzeggens niet bewaakt. Er was wel de gewone nachtwacht dienst, doch de directie rekende op de ondoordringbaarheid der kluizen. Daarenboven was er in de kluizen zelf een electrisch systeem aangebracht, dat elke dag na het sluiten der safe's ingeschakeld werd en dat, zodra de kluisdeur geopend word of zodra de wanden van de kluis aangeraakt werden alarm gaf aan een vaste politiepost in de omgeving en eveneens in het huis van een tweetal directeuren.

Er bestond dus een betrekkelijke veiligheid, doch hetgeen zich in dien nacht zou afspelen zou het bestuur van de bank doen inzien dat in onze moderne tijden bijna niets meer bestand is tegen de middelen waarover sommige benden beschikken.

James die van de auto gebruik maakte om de gangen der bandieten na te gaan, had vastgesteld dat deze zich onledig hielden met een soort bewaking van genoemde bank en dat de man met de hazelip, tot driemaal toe het huis aan de Riverside verliet en terugkeerde. 's Avonds deelde hij zijn bevindingen aan Rafles mee en deze snapte onmiddellijk van waar de wind woei. Spoedig werden alle voorbereidingen getroffen en zo stelden wij vast dat onze drie vrienden zich van voor middernacht in de omgeving van de West-Bondstreet, waarin het gebouw van de Bank gelegen was, zich bevonden. Elk had een speciale opdracht en moesten zorgvuldig vermijden tesamen, bemerkte te worden. Het was trouwens nooddaar zou vermoeden.

zakelijk dat niemand hunne aanwezigheid

*
* *

Om twee uur in den morgen gebeurde wat Rafles en zijn beide vrienden voorzien hadden. Het was een donkere nacht en door de mist die bijna elke dag over Londen een ondoordringbaar gordijn neerliet, kon men slechts enkele meter zien. In de verte aan de havenkant klonk het fluiten van een sleper die zich waarschijnlijk voor een hindernis bevond.

Af en toe hoorde men het zware stappen van den agent op ronde en vanuit de middestad drong bijwijlen het gerucht door van de claxon's der auto's. Eensklaps hoorde Charles en James de nabootsing van een claxon uit de verte. Ze begrepen onmiddellijk dat Sir Thomas-Raffles signaal had gegeven om op te treden. Daar ze aan den ingang der bank geen beweging bemerkten besloten de twee vrienden, die geruisloos bij elkaar waren geslopen, dat Charles in de zijstraat zou gaan en daar het spoor van de bandieten trachten te volgen, terwijl James aan den ingang zou wachten en voorlopig zou optreden naar gelang de ontwikkeling van den toestand. In de bank bemerkte een der twee nachtwakers, een eigenaardige wolk, die afkomstig scheen te zijn van rook, doch hij meende dit verschijnsel te moeten toeschrijven aan den mist en daar zijn collega, die op ronde was geen enkel teken deed bleef hij rustig zitten staren op de vensters en de ingangsdeur, waarvan volgens zijn opvatting, de gangsters, indien deze ooit de bank moesten overvallen, zouden binnendringen.

Hij bemerkte de man niet die in de schaars verlichte gang, langs den muur voortkroop en dreigend de loop van een revolver met gepreste lucht op hem richtte. De misdadiger sloeg hevig met de kolf van de revolver op de schouder van de nachtwaker. Plots sprong uit een der deurtjes, die toegang verleende tot het bureau waarin de kassiers gezeten waren, een man. Een geweldig, doch kort lijf aan lijf gevecht ontspoon zich. De man, die niemand minder was dan Rafles, omsloot met zijn ene hand de pols van de bandiet, terwijl hij met de andere hand diens mond gesloten hield. De bandiet dreigde te verstikken, doch in een uiterste krachtinspanning gelukte hij erin zijn aangezicht uit den greep van Rafles weg te trekken. De twee mannen ploften op den grond. Plots ging de revolver af. Slechts een nijdig geklik was hoorbaar. Op dat oogenblik sprong de waker, die als uit een korte verdoving kwam, op de vechtenden toe, mechanisch bracht hij zijn hand aan zijn revolver. Wat hij zag sloeg hem lam van verwondering. De bandiet die de revolver had afgeschoten, had zichzelf gedood. Rafles had nog juist het schot kunnen afweren, zodat de kogel in de borst van de bandiet gevlogen was. Deze lag nu dood op de grond.

Het bovengedeelte van zijn lichaam was helemaal verdwenen, slechts de benen en het onderlijf hadden tot hiertoe aan de ontbinding weerstaan. De nachtwaker, die eensklaps van zijn verwondering bekwam, richtte zijn revolver op Rafles, en hij zou deze maal zonder aarzelen den haan overgetrokken hebben, indien Rafles hem niet te vlug was geweest. Deze gaf den nachtwaker zulke harde slag op de kin, dat hij als levenloos te gronde stuitte. De slag was zo hard geweest en zo vlug toegediend dat het slachtoffer zelfs de vuist van de grote onbekende niet had zien aankomen.

Rafles nam vlug de bedwelmden waker op zijn rug en verdween met hem in het bureau van een der directeurs.

Korten tijd nadien forceerden een tiental mannen de ingangdeuren van de bank. Zij waren gewapend met automatische pistolen en mitrailletten. Een der schurken droeg een revolver met geperste lucht.

— Vooruit, beval hij, zonder aarzelen. Wilde heeft bevolen.

— He, Joe, riep een der mannen, waar ben je? Er kwam geen antwoord, de bende aarzelde even, sommigen murmelden tegen elkaar.

— Vooruit, beval weer de stem.

— Kijk, merkte plots een der bandieten op. Allen staarden naar de laatste rook die uit het lichaam van Joe opwalmden.

— Joe...!

Gedurende korten tijd twijfelden de gangsters of ze verder zouden doordringen. Doch de stem van Ted Orping liet hen geen keus.

— Vooruit, beveel ik je. Indien Wilde jullie zo moest zien schudden. Joe heeft een klein ongelukje gehad. Hij is samen met de nachtwaker verdwenen.

Na enig gegrom, een tweetal bandieten waren intussen in het bureau doorgedrongen, werd de verklaring van Orping aanvaard. En gerustgesteld dat buiten hun groep, niemand meer in het gebouw vertoefde drongen ze op naar de geblindeerde kelders.

Ted Orping loste uit zijn pneumatisch pistool de kogel. Onmiddellijk loste de massieve stalen deur zich op in damp. De doorgang naar het goud was vrij.

Ondertussen onderzocht Rafles de revolver die hij aan de gangster ontrukkt had. Een seconde had hij gegriezeld om het lot waaraan hij was ontsnapt, doch met een mees-

terlijke zelfbeheersing had hij die gedachte van zich afgeschept. En de nachtwaker zou er later kunnen van meespreken dat uit de slag die zijn aanvaller hem had toegebracht, niet de minste onzekerheid te vinden was. Toen Rafles veronderstelde dat de revolver geen enkele kogel meer bevatte, gromde hij:

— Ik dacht het. Wilde vertrouwt zelfs zijn marionetten niet.

En werkelijk, de geheimzinnige leider van de bende stond op het standpunt dat het gevaarlijk was meer dan een of hoogstens twee projectielen mee te geven aan elk der bandieten die een speciale opdracht te vervullen hadden. De bandieten zouden wel eens voor eigen rekening durven beginnen te werken.

De ontbinding van de stalen deur was helemaal geëindigd en de kracht van de onbekende kogel had opgehouden. Want noch aan de granieten muur, noch aan de kast die zich binnen het vertrek tegen de deur bevond ging de ontbinding verder. Ted Orping beval binnen te treden. Hij volgde eerst toen verscheidene mannen zich in de kamer bevonden. Een onderdeel van een seconde blikten zij elkander aan, als waanzinnig geworden door den aanblik der staven en zakjes goud, wierpen zich op dit rijke metaal en verschenen weldra, zich tenvolle inspannend om de buit te dragen.

Rafles hield ongezien de bewegingen der bandieten in het oog. Hij hoopte maar een ding, dat zijn beide vrienden even passief zouden blijven en wachten tot het gepaste moment zich voordeed, tot later misschien, om er met de hele buit onderuit te trekken.

Want een gepast motief leidde hem in zijn handelingen. Hij wou de bende volgen, en Wilde ontdekken. Hij meende dat het hem niet zo lastig zou vallen nadien de buit machtig te worden.

De bandieten stapelden de zakjes op aan den ingang. Niet zodra was de hele inhoud van de kluis geplunderd of Rafles hoorde de remmen van een kamion knarsen. De wagen stopte voor de bank en onmiddellijk begonnen de mannen hun buit te laden.

Rafles hoopte maar een zaak. Dat zijn helpers die zich tot hiertoe hadden stil gehouden, het spel van de bandieten aandachtig zouden gevolgd hebben en maatregelen genomen om de achtervolging in te zetten.

Doch, daarover had hij zich niet ongerust

hoeven te maken. Nadat Charles de zijstraat was ingeslagen en Sir Thomas niet had ontmoet op de plaats waar hij zijn post had betrokken, had hij spoedig het middel gevonden dat hem op het spoor van Raffles moest brengen. Raffles had nadat hij het signaal had gegeven, gebruik gemaakt van een stuk krijt. Hij had een dunne lijn getrokken langs waar hij de bandiet, die in de bank wilde dringen was gevolgd. De lijn liep naar een der keldervenstertjes van het huis dat naast de bank gelegen was. Het bleek dat deze kelder de laatste tijd niet meer in gebruik was genomen, want zelfs de trap die hem met het gelijkvloers van het huis bevond, was afgebroken. Er was een luchtgat, groot genoeg om een mens te laten paseren, dat toegang gaf op de koer van het huis. Daar gekomen moest Charles niet lang speuren langs waar zijn vriend en de bandiet, het bankgebouw waren binnengedrongen.

Een der deuren was met een valse sleutel geopend en de toegang tot de archieven was aldus verzekerd. Dan ging het verscheidene kamers door, waarvan de deuren opengebroken waren. Eindelijk was Charles beland in de grote hall. Doordat de bureaux slechts met een glazen schutsel van elkander gescheiden waren kon Charles heel het gelijkvloers overzien. Doch veel tijd kreeg hij niet. Hij was verplicht zich haastig te verbergen, daar de bandieten juist langs de ingang binnendrongen. Toch had hij met een glimp Sir Thomas bemerkt, die met het lichaam van de nachtwaker in een gesloten bureau verdween.

Onmiddellijk had Charles rechtsomkeer gemaakt, om met James te beraadslagen wat er moest gebeuren. Doch deze, die de bandieten langs voor had zien binnendringen en die een stilstaande camion bemerkt had aan het begin van de straat, had de uitkijkpost der bende verschalkt en was zo vlug hij kon een taxi gaan opzoeken. En zo kwam het, dat, terwijl Charles voorzichtig aan de hoek der zijstraat waar zijn vriend stond te loeren, deze met een taxi, waarvan de lichten gedoofd waren, en die geruisloos over de baan gleed, langs de achterzijde der straat kwam aangereden. Op dat ogenblik reed ook de kamion der bandieten voor en terwijl deze het gestolen goud laadden, vernam Charles het signaal dat James gaf, die hem teken deed de bewegingen der gangsters te volgen en signaal te geven, zodra deze

met hun buit de plaat poetsten.

Wat het alarmsysteem van de bank betreft, dit was helemaal in gebreke gebleven. De bijzondere elektrische leiding, die haar centraal punt had in de toegangsdeur van de kluis, was helemaal onklaar gemaakt door de inwerking der geheimzinnige stof, want niet alleen de deur was verdwenen en ontbonden in haar cellen, de ontbinding was zelfs doorgedrongen langs de elektrische lijnen die in de muur ingemetseld waren.

En het was tenslotte de nachtwaker, die, nadat hij weer tot bezinning gekomen was, de politie alarmeerde.

Op het ogenblik waarop de man de ogen opende legde Raffles hem de hand op de mond en om hem vrees aan te jagen duwde hij de loop van zijn pistool in den rug van den waker.

De laatste zak goud werd buitengedragen en op de kamion geladen, waar de bandieten instegen en de wagen zich in beweging zette. De hele onderneming had amper enkele minuten geduurd.

Raffles trok de hand weg van den mond van den nachtwaker. Zijn stem klonk bits en bevelend.

— Roep de politie. Zeg hun dat de bank geplunderd werd door de bende van Wilde. Begrepen. Wilde... En deel hun ook mede dat je Raffles gezien hebt...

De nachtwaker wilde Sir Thomas verwijten toesturen, doch deze sloot hem den mond door een volgend bevel.

— En zeg in de telefoon niet meer dan de woorden die ik je voorgezegd heb... Zodra de politie hier gearriveerd is, kan je alles vertellen. Wacht hier tot ik verdwenen ben.

De nachtwaker was wel het leven gered geworden door Raffles, doch hij was deze weinig dankbaar. De slag op zijn kin zou hij nooit aan hem vergeven, en daarenboven verkeerde hij in de mening dat de overval door helpers van Raffles gepleegd was.

Raffles stapte met de revolver in de hand buiten. Aan de snelheid waarmee hij het gebouw verliet had hij het te danken dat de kogel welken den nachtwaker hem nazond, hem miste.

De taxi bevond zich reeds voor de deur, en zonder een ogenblik te verliezen zetten onze drie vrienden de achtervolging der bandieten in. James had plaats genomen achter het stuur, hij kende zijn stiel. Hij reed de

kamion voorbij, zwenkte in kleine gelijklopende straatjes wachtte de kamion op, reed in de tegenovergestelde richting en herbegon hetzelfde spelletje. Aldus liep hij weinig kans dat de aandacht der bandieten op hun wagen zou getrokken worden.

Het liet geen twijfel dat de schurken zich met hun buit naar East End begaven. Nochtans verwonderde het Rafles toen de kamion zwenkte en, onverwachts de richting der dokken insloeg. Doch eens aan het water gekomen maakte de wagen een kleine omweg en reed weldra in de tegenovergestelde richting naar de wijk waar de schuilplaats der bende was. Plots stopte de kamion, slechts enkele meter van het water.

Rafles beval de chauffeur op hen te wachten. Samen met zijn twee vrienden naderde hij de plaats waar de bandieten aanstalten maakten om hun vracht te lossen.

Toen hij beschermd door de mist en door de schaduw der jachten die op hoog water lagen, tot op een vijftiental meter van de kamion waren genaderd, herkende Rafles eensklaps het oude jacht, dat hij voor enkele jaren aan een afbraakfirma had toevertrouwd. Het jacht zag er vuil uit en blijkbaar ongebruikt, doch er bestond geen twijfel, Wilde, of hoe de leider der bende ook mocht heten, had zijn jacht, het jacht van Lord Aberdeen, opgekocht en maakte er nu gebruik van om zijn buit te verbergen of te vervoeren.

— Kijk, wat de schurken doen, merkte plots Charles op.

De gangsters losten de kamion en droegen het goud naar het water. Een voor een vielen de zakjes daarin neer.

— Juist tegen de wal laten vallen, zei een stem, of je gooit ze ernaast.

Het was werkelijk verstandig uitgedacht. De bandieten wierpen hun buit op een vlot dat onder de oppervlakte van het water verscholen lag. Niemand zou ooit op de gedachte gekomen zijn, daar het gestolen goud op te zoeken. En na een paar dagen zouden ze rustig den buit naar het hoofdkwartier kunnen brengen.

Rafles die voorlopig voornemens was de buit in de handen der schurken te laten en eerst pogingen te doen om deze te bemachtigen nadat ze het goud naar het hoofdkwartier hadden gevoerd, en waardoor tevens de mogelijkheid bestond dat hij Wilde zou ont-

dekken, nam eensklaps een heel ander besluit toen hij niet ver meer af, de overvalswagen der politie hoorde alarm geven.

Het leek ernaar dat zich een spannend gevecht zou ontwikkelen, en Rafles die nooit het gevaar ontweek en niet de minste lust voelde als toeschouwer een deel tussen de gangsters en de politie bij te wonen, besloot zich in de strijd te mengen om te pogen als derde hond met het been lopen te gaan.

Want hij had niets meer te winnen door het goud op de kaai te laten staan en als braaf heertje er onder uit te muizen. Ongetwijfeld zou de politie het gevecht tegen de gangsters winnen en het goud, dat milliarden vertegenwoordigde zou terug in het bezit van de kapitalistische eigenaars komen.

Zodra de gangsters het alarm der politiewagens hoorden stopten zij het lossen van hun buit. Het was waarlijk een onaangename verrassing die de politie bracht. Slechts enkele zakjes waren in het water geworpen en nu liepen ze nog de kans, niet enkel de hele buit te verliezen, doch ook gevangen genomen te worden.

Ze verschansten zich rond de auto. Enkel sprongen op het jacht en vuurden van daaruit naar de eerste politiewagen die met volle lichten langs de kronkelende zijstraten tot op de kaai genaderd was. Enige seconden later stopte de tweede politieauto een honderdtal meter verder, tegen de waterkant aan. Een harnekig vuurgevecht ontstond, waaruit bleek dat de bandieten, die alles of niets speelden, zich niet spoedig zouden overgeven en integendeel de hoop koesterden door de agenten onschadelijk te maken, hun eigen vel te redden.

Rafles stelde met enige woorden zijn vrienden op de hoogte van zijn plan. Charles trachtte hem van deze roekeloze daad, zoals hij het noemde, terug te houden. Doch, Rafles had besloten. Voor niets zou hij terugdeinzen.

Zijn plan was, de bandieten die de auto verdedigden mede te helpen onschadelijk te maken en dan, midden in het gevecht, beide partijen te verrassen en met de kamion op de vlucht te slaan.

Rafles zou zich zelf met deze gewaagde vlucht gelasten. Charles en James moesten alleen den aftocht dekken en met de taxi die hen opwachtte naar de stad terugkeren. Rafles vertrouwde er op dat beide vrienden

zich uit de nood zouden redden. James was trouwens de beste chauffeur die te Londen rondliep. Voor beide mannen kwam het er enkel op aan, ongemerkt tot de wachtende taxi te geraken. Rafles gaf het sein en onmiddellijk openden de twee vrienden het vuur op de kamion.

— Niet doden, had Rafles bevolen, alleen onschadelijk maken.

Het duurde niet lang vooraleer drie der bandieten gewond de strijd staakten en zich naar het jacht sleepten. Rafles sloop naar de kamion. Plots nam hij een onverwachten aanloop, sprong langs de rechterkant, vanwaar de politie mikte, op de treden, opende het deurtje en nam plaats in de kabien.

Een ogenblik hield langs beide zijden het

schieten op. Eensklaps startte Rafles. De wagen vloog met een nijldige ruk vooruit en bereikte na een twintigtal meter een hoge snelheid. Het gebeurde zoals Rafles voorzien had. De bandieten die hadden gemeend dat een der hunnen een ultieme poging deed om de buit te redden hielden op met schieten. De politie verrast door de onverwachte wending die het gevecht genomen had, aarzelde ook. En het was te laat vooraleer zij begonnen in te grijpen. Een stroom van kogels vloog de wagen achterna. Een der politiewagens zette de achtervolging in, doch Rafles die een uitstekend chauffeur was, wist na een halsbrekende rit de politie te verschalken. Hij voerde zijn buit naar veilige oorden...

Leest het vervolg en slot van dit spannende verhaal,

aanstaande week in Nr 2 van de «John Rafles-Serie»:

Rafles wreekt Marlowe

